N:r 5. Årg. 19. I MARS 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*, *Stockholm*. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Vikten af att pryda Guds lära, I. — Kina under 1913. — Utdrag ur kvartalsberättelser från fältet, 4:de kv. 1913. — Brefafdelningen. — Från fält, som hvitna till skörd. — Herrens skaffare. — En liten blind flickas historia. — Allmän svensk missionsstatistik. — Familjenotis.

Vikten af att pryda Guds lära.*

I.

Bevisande all god trohet, på det att de må pryda Guds, vår Frälsares, lära i alla stycken. Tit. 2: 10.

Paulus talar i denna text om tjänares plikter mot sina husbönder. Ordet "tjänare" i detta sammanhang betyder egentligen slafvar. Det var nämligen den tiden mycket vanligt, att man hade sådana. Många slafvar hade blifvit kristna. Ja kristendomen hade just bland slafvarna vunnit sådan ingång i jämförelse med bland andra samhällsklasser, att de stolta romarne föraktfullt brukade tala om kristendomen såsom en religion för slafvar. Nu framhåller Paulus i vår text, huru dessa af alla föraktade slafvar dock kunde göra något ärofullt, nämligen *pryda Guds lära.* Detta skulle de göra i sin slaftjänst genom att väl fullgöra denna tjänst, vara sina herrar undergifna, söka i allt behaga dem och bevisa dem trohet. På detta sätt skulle de inför sina herrar *pryda Guds lära.* Deras herrar skulle nämligen då tänka: "Denna slafvarnas religion måtte dock vara en underbar lära, då den af sådana fördärfvade varelser kunnat göra goda människor." På detta sätt fick Jesu lära, såsom ock var tillbörligt, hela äran af slafvarnas goda förhållande.

Men om *slafvar* kunna göra något så stort som att pryda Guds lära, då kan hvem som helst af oss också göra det. Från en sida sedt kunna vi icke gifva Guds lära större prydnad, än den i sig själf har, men hvad vi kunna, är att icke skymma bort denna prydnad, hvilket sker, om vi lefva så, att människor få anledning att säga: "De där, som tro på Gud, äro icke alls bättre än andra. De äro lika elaka, lika grälaktiga o. s. v." Att pryda Guds lära är att "gifva ljus och prakt åt" densamma — (kin. öfvers.). Må nu vi, som höra Herren till, tänka efter, huru vi i våra lif skola kunna låta ljuset så lysa, att det ger prakt åt hans lära!

Vi skola här påminna oss några exempel på sådana, som prydde Jesu lära. Vi komma först ihåg mannen, som af Jesus blifvit befriad från en hel här af onda andar, hvilka länge plågat honom. I sin öfversvallande glädje och tacksamhet ville han för alltid stanna hos Jesus samt för de stora skaror, som följde Mästaren, tala om, hvad denne gjort med honom. Det hade ju varit ett det mest verksamma sätt att pryda Jesu lära. Men Jesus sade till honom: "Gå hem till *de dina* och berätta för *dem*, huru stora ting Herren har gjort med dig!" Mannen gjorde så, och alla förundrade sig öfver hvad han berättade. På det sättet blef Jesus känd i en trakt, där han icke annars hade blifvit känd, där människorna voro rädda för honom, eller där åtminstone de ledande icke ville veta af honom. De hade ju bedt honom lämna dem i fred. Somliga kristna vilja genast efter sin omvändelse börja predika, men Gud har icke kallat alla till att bli pre-

* Sammanfattning af ett föredrag af missionär Axel Hahne, hållet vid stormötet i Ishih den 6 okt. 1913.

dikanter. Han har dock kallat alla till att *lysa* för honom på något sätt, till att pryda hans lära. Låtom oss därför visa först och främst våra närmaste, huru Jesus kan omskapa en dålig människa till en god! Låtom oss med hela vår vandel visa, att vi äro nya människor!

Vi läsa om en annan man, som icke heller var predikant men ändå så prydde Jesu lära, att många genom honom kommo till tro på Jesus. Det var Lasarus, som blifvit uppväckt från de döda. Det står i Joh. 12 kap., att öfversteprästerna rådslogo om att äfven döda honom, emedan många för hans skull gingo bort och trodde på Jesus. Hvad Lasarus gjorde för att åstadkomma detta, omtalas icke, men vi förstå, att det behöfdes blott, att han visade sig bland folket, för att Jesus skulle få ära. Alla visste, att han hade varit död och det så länge, att han luktade, men nu sågo de, att han lefde. Det står i Joh. 12: 17, att "folket vittnade om Jesus", d. v. s. att de, som varit med, när Jesus uppväckte Lasarus, berättade detta för andra, så att snart alla visste om det stora undret. Och fingo de nu också *se* Lasarus, så voro de fullt öfvertygade. Låtom oss göra som Lasarus, visa att vi *lefva!*

I Joh. 4 kap. läsa vi om en kvinna, som på ett egendomligt sätt prydde Jesu lära. Hon hade inga goda gärningar att lysa med, ej heller kunde hon predika, men ändå var det många, som "för hennes ords skull trodde på Jesus." Man kan säga, att hon ledde människor till Jesus genom att själf "förlora ansiktet"*, ty hon sade: "Han har sagt mig allt, hvad jag har gjort." Det var detsamma som att rent ut påminna alla, om hvilken oren och dålig kvinna hon var. Utan tvifvel måste det ha kostat henne mycket att säga detta. Men Jesus hade gjort ett så djupt intryck på henne, att hon på något sätt måste vittna om honom, och detta var det enda, hon kunde säga. Just detta gjorde ock intryck på folket.

Det är blott genom *uppriktighet*, man kan uträtta något i Jesu tjänst. När vi "förlora ansiktet" genom att erkänna fel och bekänna synd, då vinner Jesus ära. Men detta sätt att ära Jesus förefaller oss mycket svårt. Vi kunna icke heller göra det utan att bli så gripna af Jesu ord och hans väsen, att vi glömma oss själfva.

Ännu ett ex., som visar, huru en kvinna kan pryda Guds lära. Petrus säger, att kvinnorna böra hafva som sin prydnad "hjärtats fördolda människa med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende, som är kostbart inför Gud" (1 Pet. 3: 4). Han har strax förut talat om, huru de utan ord kunde med en helig vandel vinna sina män för Gud, och här säger han, att de kunde med en stilla, saktmodig ande behaga *Gud*. Tänk, att kunna både inför Gud och människor pryda Guds lära! Och detta kunde sådana göra, som icke voro predikanter, ej heller förmådde utföra något stort. Detsamma kunna våra systrar här göra genom att i stillhet sköta sina husliga sysslor, vara kärleksfulla mot sina barn och tjänare samt sina män underdåniga. När så sker, får Jesus ära; då *synes* Guds lära i all dess glans och prakt. Då skymmes den icke bort genom ett oheligt lif.

* Ett kinesiskt uttryck, som betyder: "förlora anseendet".

Kina under år 1913.

(Forts. fr. föreg. nr).

Den revolution, hvarigenom världens äldsta och största själfhärskardöme ombildats till en modern republik, måste naturligen förutsätta en inre omhvälfning ej blott hos några få utan hos ett stort antal af landets folk. Att mäktiga krafter varit verksamma, har nog varit tydligt för alla, men att de varit det i den utsträckning, som med revolutionen förknippade händelser visat, blef för de flesta en öfverraskning. Redan en tid före utbrottet skref en student följande: "Det är uppenbart för alla, som gifva akt på tiden, att en revolution med vidtgående följder nu pågår på det etiska och religiösa området hos vårt folk. Traditionen har förlorat sin makt, seder och bruk omgestaltas, vidskepelsens skuggor och töcken fly för den gryende dagen, hela folket kapar de trossar, som länge bundit dem vid gamla ankargrunder. Forntiden sjunker i graf, och Kinas folk uppstår till nytt lif, den moderna tidens lif, jäktets, industriens, de brådskande fabrikernas och storstädernas lif, men också till ett lif sprudlande af nya tankar och idéer."

Utslag af denna inre revolutionsanda har i många hänseenden tagit sådana former, som hotat att verka förstörande för Kinas folk och har fyllt Kinas bästa patrioter med allvarliga farhågor för framtiden.

Familjelifvet, hörnstenen i det kinesiska samhället, har lidit stor, kanske obotlig skada. Föräldravördnaden, pärlan bland dygder i Kongfutses etiska system och själfva grundvalen för hela samhällslifvet, suspenderades helt enkelt af det moderna unga Kina. Först i hemmet, sedan i skolan och slutligen i samhället och staten skulle de *unga* bestämma. Förut bildade föräldrarna hemmet för barnen utan att tillfråga dem, nu skötte de unga dessa angelägenheter själfva utan hänsyn till fars och mors önskningar; förut var det magistern, som bestämde allt i skolan, nu ville lärjungarna föreskrifva sina lärare såväl pensum som betyg, och i händelse af motstånd proklamerade de strejk, eller också drefvo de bort den förhatlige läraren.

Kinas kvinnor hafva alltid varit begränsade till hemmets värld. Men då de moderna idéerna kommo, blef stugan dem för trång. De nöjde sig ej med att fritt få gå ut och in såsom männen, de ville äfven ha del i det offentliga lifvets angelägenheter. I Kanton sattes frågan om kvinnans politiska rösträtt på dagordningen. Här och där uppträdde unga kvinnor, ogifta såväl som gifta, på talarestolen och talade med eld och hänförelse i dagens frågor, såväl politiska som sociala.

I umgängeslifvet iakttaga vi en högst märklig förändring. De cirklade, ceremoniösa kineserna lägga bort sina bugningar, sina fint formade satser, sina frasande mantlar och uppträda med en underlig blandning af kinesisk och utländsk etikett och klädedräkt, där allt det gamla smakfulla är borta, och en allt annat än tilltalande modernism är införd. Så t. ex. berättas, att en herre inträdde i en salong, klädd i boa och hög hatt, som han för artighets skull behöll på hufvudet. Titlar slopades utan skonsamhet. I den nya republiken hette alla ifrån presidenten till tiggaren Sien seng, herr.

Ett slag måttades åt de kinesiska högtiderna. Den förnämnsta af dessa, den gamla nyårshelgen enligt månårssystemet, aflystes, och med införandet af den europeiska tidräkningen gjordes vår nyårsdag till obligatorisk nyårshögtid för alla. Under detta tvång firades nyårsdagen 1913. Högtidsstämning var det dock svårt att få, och folket på landsbygden sökte därför en sådan, då tiden för den af ålder firade nyårsfesten kom.

En reaktionär rörelse mot allt detta nya har dock under det gångna året försports, och efter det sista upprorets undertryckande, parlamentets hemförlofvande och de gamla mandarinernas återvändande till styret har folket börjat återgå till det gamla. Men äfven om många af de uråldriga formerna kunna återupplifvas, är det fara värdt, att mycket af det äkta kinesiska gått förloradt, och troligen kommer det att visa sig, att kineserna förlorat många af sina bästa egenskaper.

I fråga om reformer kom republiken med stora löften, skattelindring, ja, rent af skatteafskrifning, rättvisa åt alla o. s. v. En gyllene tidsålder skulle nu inträda. Folket, som sett mycket litet, om ens något af det utlofvade stora, har på många ställen börjat förlora förtroendet för det nya "min kuo", folkets rike, folkväldet såsom motsats till kejsarriket, kejsarväldet. Ämbetsmännen taga mutor och göra utpressningar nu såsom förut under mandschuättens spira. Ja, än värre. Hungersnöd, torka i somliga trakter och öfversvämning i andra, osäkerhet till lif och egendom, sådant, som enligt uråldrig kinesisk uppfattning är bevis på att en dålig regering i strid mot himmelens befallning för spiran, har kommit det skimmer, som kastades öfver republiken, att försvinna. Missnöjet utbreder sig, och därmed banas väg för reaktionen.

Under all denna oro anteckna vi med glädje det goda resultat, den fortsatta kampen mot opium vunnit. I icke mindre än tio af Kinas aderton provinser ha opiumodlingen och införsel af indiskt opium upphört. Kinas regering och ämbetsmän hafva under dessa skickelsedigra tider ej förlorat blicken för vikten af att föra kampen till slut mot detta stora samhällsonda, och de ha därvid vunnit den stora segern, att Englands regering förklarat, det utförseln af opium från Indien till Kina har upphört.

Telegraf- och järnvägsnätet har trots krigstillståndet utvidgats. Postväsendet har fungerat och vunnit en betydlig utveckling. Anstalter för införande af myntadt silfver och enhetlig myntfot för hela landet hafva gjorts. Utarbetande af förslag till konst-bevattning af de trakter, som lida af regnbrist, är under utarbetning. Kraftiga åtgärder för utrotande af de talrika röfvarhorderna öfver hela landet hafva vidtagits. I prov. Sichuan halshöggos icke mindre än 24 tusen röfvare under sista året.

Vi önska, att Kinas folk snart måtte få njuta af det lugn och den ro, de sätta så högt värde på, och med sin kända flit och idoghet under skydd af en kraftfull regering utveckla de rika möjligheter, som ligga både hos dem själfva och det land, de bebygga.

I nästa nummer ämna vi gifva en öfversikt af det *religiösa* läget i landet.

Utdrag ur kvartalsberättelser från fältet, 4:de kv. 1913.

Shansi.

Yuncheng.

Söndagsgudstjänsterna hafva varit väl besökta, och ett ej ringa intresse förefinnes hos flera. I gatukapellet har hvarje dag predikats och samtalats med de besökande. Våra bröder, som äro anställda där, visa mycket nit och intresse. Besök på sjukhuset och i fängelset ha gjorts jämte de vanliga husbesöken. Bibelklasser för män och kvinnor hållas hvarje vecka. Om söndagarna hålles söndagsskola för gossar och flickor. I början af november hölls församlingens stormöte, då tre personer döptes. Två från annan församling öfverflyttades hit, och tvenne uteslötos. Den under året insamlade söndagskollekten belöper sig till omkring 40 kronor och är af församlingen anslagen till gatukapellverksamheten. Vida dörrar äro för oss öppna, men vi sakna krafter att begagna oss af tillfällena.

August Berg.

Chiehchow.

Chiehchow gosskola öppnades den 30 aug. och Puchow flickskola den 18 sept. I Chiehchow skola ha 32 gossar deltagit under terminen, och lärarna Li och lang hafva gjort sitt bästa i arbetet.

I oktober gjordes den sista inbetalningen för att afsluta ett särdeles förmånligt inköp af tomt till ett blifvande kapell i Chiehchow, som gjorts under sistlidna juli månad.

Den 7 okt. hade jag den stora glädjen få välkomna min hustru på stationen. Hon erhöll ett

mycket hjärtligt mottagande af våra vänner. Vid tiden före höstmötet företog hon en rundresa för att besöka de troende i distriktet.

Den 8 och 9 nov. var höst-missionsmötet i Chiehchow, hvarvid tre män och en kvinna döptes. A. Hahne lämnade god predikohjälp vid tillfället. Under kvartalet ha flera af bröderna lämnat frivillig predikohjälp å marknader, företrädesvis vid T'ai-chi-miao (ett stort tempel i närheten af Chiehchow). I Ü-siang-distriktet ha ett 20-tal af de troende insamlat medel och i november för 300 täls själfva inköpt ett mycket lämpligt hus i staden för missionsverksamheten.

I Chiehchow funno vi en bister oktoberkväll på gatan en sjuk man, som redan legat ute två nätter. Han hade svår utgjutning i knäleden. Vi togo oss honom an, och genom Guds hjälp är han nu efter mer än två månaders behandling ett godt stycke på bättringsvägen. Vår lilla klinik tages i anspråk hvarje morgon strax efter morgonbönen, då diakonen Kuo alltid har en liten skara sjuklingar, som, sedan de fått höra lifvets ord, få sina åkommor tillsedda.

I slutet af november månad reste jag enligt löfte till Hotsin för att under den stora marknaden sju dagar hjälpa mr R. Gillies med tältpredikan, hvilket var mycket uppmuntrande.

Under kvartalet har evangelium så att säga slagit rot i distriktets nordvästra hörn och utanför köpingen Ch'ing-t'ou, 30 li från vår stad, där vi nu fått två döpta.

Den 15 dec. var examen i gosskolan, hvilken vittnade om goda framsteg, och följande dagar hemförlofvades eleverna.

"Herren låter sitt tal utgå till jorden; hans ord löper med hast".

Henrik Tjäder.

Puchow.

Vid höstens missionsmöte upptogos genom dopet sju personer i församlingsgemenskap, af dem fyra skolelever.

Vidare beslöts att af för ändamålet gjord insamling utsända två predikanter för tre månaders predikan på landsbygden.

De olika kontanta insamlingarna vid detta möte uppgingo till öfver 50 täls.

Verner Wester.

Ishih.

Söndagsgudstänsterna ha som förut skötts af undertecknad och evangelisterna. Af månadsbesöken i distriktet har jag gjort 7, därvid 3 gånger åtföljd af min hustru och en gång af en evangelist.

Dessutom har en bibelkurs hållits i P'ei-chuang och en i Ishih. Deltagarnes antal var ringa. Evangelisterna ha gått omkring på marknader och i byarna och spridt skrifter samt predikat.

Gosskolan har skötts af de två infödda lärarne med hjälp af Maria Björklund i sång två gånger i veckan. Agnes Forssberg och Maria Björklund ha för öfrigt hufvudsakligen varit sysselsatta i flickskolan. En veckoklass för kvinnor har ock hållits af dem.

"Ack, att hjälpen af Sion öfver Israel komma måtte, och att Herren sitt fångna folk förlossade!"

Axel Hahne.

Ruicheng.

"Icke med makt och icke med kraft, men med min Ande, säger Herren Sebaot."

I sept. tillträddes den af församlingen intecknade gården, och den 4 okt. flyttade jag med min hustru hit från Chiehchow. Vi fingo ett hjärtligt mottagande, voro ej obekanta för hvarandra. Varma böner uppsändes till Herren om rik välsignelse i arbetet både inom och utom församlingen.

Reparationsarbete var det första, som måste företagas. Äfven under den tid, då det såg allt annat än inbjudande ut, fingo vi rika tillfällen att utså lifvets säd, ty besökare kommo dagligen. Det var första söndagen i nov., församlingen för första gången möttes till månadsmöte här på stationen. Såsom motto för det mötet syntes alla ha fått "Stor glädje", ty för alla, som yttrade sig, vare sig i bön eller vittnesbörd, utgjorde detta grundtonen. Senare i nov. hade vi vårt stormöte. August Berg och ett par evangelister samt vi själfva tjänade med ordets predikan. Inga dop hade vi nu, men 8 mottogos af församlingen såsom sökare. Under marknaden här predikade våra medhjälpare ute i staden, och under torgdagarne gå de ofta ut till en viss predikoplats vid Storgatan, där åhörare ej fattas. Något gatukapell hafva vi ännu icke. För närvarande ha vi en kvinnlig opiepatient, hoppas snart kunna mottaga flera samt öppna asyl för män.

Församlingen har således under kvartalet liksom inträdt i ett nytt skede och är ännu mer i behof af förbön för sig själf och för dem som tjäna i evangelium.

Oscar Carlén.

(Forts.)

Brefafdelningen

Mienchih, 14 jan. 1914.

Kära missionsvänner!

Ända sedan min ankomst till Kina i början af nov. har jag önskat få sända en hälsning i Sinims Land men ej kommit mig för att göra det.

Förlåten mig denna försummelse och mottagen, fastän så här sent, mitt hjärtligaste tack, I alla, som i förbön följde oss på vår resa! Herren gaf oss en i allo god färd öfver Sibirien. Det löftet: "All min godhet vill jag låta gå framför eder", som han vid afresan gaf mig, uppfylldes i sanning för oss hela vägen.

Glada och tacksamma kände vi oss, då vi efter 18 dygns färd en afton befunno oss i det gamla Peking och vandrade efter våra hojtande coolies från den östra stationen till den södra. Vi bodde

öfver natten på ett ovanligt präktigt kinesiskt värdshus och fingo nu äta äkta god kinesisk mat. På morgonen ångade vi åter åstad till det inre af landet, och öfverallt sågo vi blott det *gamla* Kina.

Midt i natten kommo vi till Chengcheo i Honan, där vi hade vårt sista tågombyte, och där våra kära eng. vänner, mr och mrs Bird, skulle skiljas ifrån oss för att fara till sin station i Kaifengfu. De sutto kvar på stationen till morgonen, men vi, som skulle fara med ett senare tåg, gingo till ett värdshus, där vi efter mycket bultande på dörren till slut kommo in och fingo sträcka ut oss på de för oss så välbekanta träbänkarna. Vi sofvo riktigt godt och gladdes vid tanken att nästa dag vara i Honanfu efter blott några timmars resa. Kl. 3 följande dag möttes vi vid stationen af våra syskon Ebba Burén och Rikard Andersson. Jag hade ett ovisst hopp, att min man också skulle vara oss till mötes, men som jag ej fått sända utaf det öfverenskomna telegrammet från Tientsin, var det honom ännu obekant, att vi anländt. Han kom emellertid efter ett par dagar för att hämta mig. Systrarna stannade ännu några dagar för att hvila sig. De hade nämligen ännu 5 dagsresor på vägen till Yuncheng.

Halfvägs till Mienchih fingo vi begagna oss af tåget. Sedan var det en dag en mycket dammig, långsam färd på kärra, och så voro vi framme. Nära Mienchih mötte oss en liten skara af våra troende kinesiska bröder, som kommo för att hälsa mig välkommen. Det var så roligt se alla gamla välkända ansikten och höra deras glädje öfver att "si-niang" ändtligen kommit tillbaka. Vid ankomsten till vår station stodo alla våra skolgossar uppställda för att hälsa oss. I flera dagar räckte det till med besökande; alla hade så mycket att fråga och berätta om, hvad de genomlefvat dessa två år, om all den oro och nöd, som revolutionen haft med sig, m. m., men också hur underbart Gud hade hjälpt och gifvit frid i hjärtat i stället för fruktan. Stor förvåning har det väckt, att det var mig möjligt lämna våra gossar hemma.

Sedan ha dagarna gått så fort, och det har gått så lätt att komma in i det gamla kära arbetet igen. Herren gifver dagligen den kraft, som behöfs. Sjuka och skadade hitta vägen hit som förr; till mötena komma ock ganska många. Ett par besök i byarna har jag fått göra med min bibelkvinna. Det är ett behof i vår församling, som f. n. ligger oss om hjärtat, och det är att få *en flickskola*. Vi ha så många flickor i skolåldern och däröfver. Föräldrarna vilja nog gärna få dem i skolan, men kostnaderna synas dem för stora i synnerhet i år, då brödet är så dyrt, att alla måste äta svart bröd. Barnen skola nämligen hafva med sig litet mjöl och gryn, då de bo och äta i skolan. Jag besökte i förgår ett hem ute i en by, där de båda gamla först blefvo troende. Husfadern dog förra vintern, och nu berättade hans hustru, hur glad han var på sin dödsbädd och hur han talade om, att Herren snart skulle hämta honom hem till sig. I detta hem bo 3 söner med sina hustrar och barn. Inalles var det 11 småttingar i de tre familjerna. Den äldsta var en flicka på 13 år, sedan kom en på 10 år och så en gosse om 9 år. Dessa tre äro nu i skolåldern, och mitt besök gällde att få dem alla i skolan. Af de tre fäderna är den yngste troende samt går på vårt missionsseminarium i Yuncheng. Hans hustru är också troende och döpt. De andra två vilja nu äfven höra Herren till och, som vi hoppas, deras hustrur med, fastän deras kunskap om sanningen ej är stor. Att gossen skall gå i skolan, faller af sig själft. De ville nog gärna låta också flickorna gå, i synnerhet den äldsta, som har mycket godt hufvud, men hon var redan bortlofvad, och då måste det blifvande hemmet betala halfva underhållet. Som den blifvande svärfadern är en af våra församlingsmedlemmar, måste jag lofva att söka utverka hans samtycke härtill, men det blir nog ej så lätt, ty han har själf en flicka och två gossar, som redan gå i skolan. Under samtalets gång utbrast fadern: "Det var väl, att "si-niang" kom i dag, ty jag har just hållit på att lofva bort också denna min flicka — den yngre — men då det var till ett hem, där de alls ej äro intresserade i läran, tänkte jag det var bäst att först rådgöra med eder." I kunnen förstå, hur glad jag blef öfver att ej ha kommit för sent, samt att fadern själf dragit i betänkande att gifva bort sin dotter åt en otrogen familj.

Vid julen hade vi glädjen ha de flesta af våra troende samlade här från landsbygden. Det var en alldeles särskild glädje och tacksamhet, som fyllde de närvarandes hjärtan vid tanken på den tid, som gått, sedan vi sist firade jul tillsamman, och all den oro, som rådt. Många voro också de böner och tacksägelser, som uppsändes till Herren, när vi voro samlade till julotta i det af många ljus upplysta kapellet, som nu också blifvit utvidgadt och nyrepareradt.

På nyåret fingo vi också samlas till dagliga gemensamma möten under böneveckan, då Guds Ande var verksam ibland oss. Bedjen med oss, att detta år må bli ett år, då många själar bärgas in för Guds rike på denna plats!

För närvarande är det lugnt i våra trakter, och folket rustar sig för det kinesiska nyåret, som de fortfarande önska fira. Vi höra dock ständigt om oroligheter i södra Honan. Alla soldater härifrån ha dragit bort för att slåss med "Hvita vargen" ej långt från Kaifengfu. De senaste dagarna lär han ha lidit ett nederlag. Må Gud i nåd snart gifva lugn också i Honan! Det är så hemskt med allt detta förödande af människolif, som ständigt pågår.

Järnvägen är nu färdig ända hit; trafik öppnades i går från Mienchih. Folket från landsbygden vandrar i skaror för att se på den underbara "eldvagnen". De ropa högt af förtjusning, när de efter flera timmars väntan få se den frustande maskinen sätta sig i rörelse och kila iväg med de tungt lastade vagnarna.

Syskonen på våra öfriga Honan-stationer, Sinan och Honanfu, lära vara krya.

Med de hjärtligaste hälsningar till alla, som i förbön tänka på oss och Herrens verk i Mienchih, Honan.

Eder i Herren
Mina Stålhammar.

* * *

Utdrag ur bref.

Josef Olsson: Hoyang, Shensi, dec. 1913.

. . . Den 18 nov. reste jag bort för att i Ü-lin leda söndagens möten. Samma dag på kvällen hade de här hemma ett allvarligt olyckstillbud. Kaminröret i mitt rum hade, oss alla ovetande, blifvit satt för nära en bjälke inne i väggen med påföljd, att denna småningom glödgats och nämnda kväll tog eld. Det hann brinna rätt duktigt, men genom Herrens hjälp lyckades Robert och kineserna i rätta stunden finna eldhärden. Härvid var, hörde jag, en snickare särskildt duktig. Huset blef åtskilligt ramponeradt, men af möbler och annat i rummet förstördes just ingenting. Ja, faror lura öfverallt, men, lofvad vare Herren, hur stor är ej hans bevarande nåd! Ett par veckor senare var jag kallad ut på sjukbesök till en by, 10 li härifrån. Ett trettiotal röfvare hade på natten farit illa fram hos ett par rika familjer, och jag, som fått litet rykte om att förstå mig på sårbehandling, blef kallad att taga hand om offren. Två af dem syntes särskildt svårt skadade, en man och en kvinna. Mannen hade ett stort, djupt sår i ryggen. Af hvad jag först såg, tyckte jag lungan låg blottad. Genom Herrens välsignelse, noggrann vård samt ett par smärre operativa ingrepp är han dock nu storligen på bättringsvägen. Den andra patienten, gumman, var så uppskakad af nattens händelser, att hon låg som i en dvala. Hon hade äfven fått svåra brännsår på bröstet af brinnande vekar, som röfvarna lyst sig med. Nu är dock äfven hon ganska kry igen. O, hur vi önskade, att någon från denna familj kunde vinnas genom den ingång, jag fått i huset!

I dag har jag haft ett uppmuntrande samtal med min kolportör Peh. Efter att ha gått söderut en half månad kom han nu hit för att fira jul och aflade då rapport. Han hade med sig en allvarlig sökare samt namn på sex andra från dennes trakt, hvilka alla mer eller mindre öppet visa, att de äro allvarligt intresserade. Jag skulle särskildt vilja mana till förbön för dessa själar och för arbetet i allmänhet i detta nya distrikt.

Fru *Dagny Bergling*: Hoyang den 15 jan. 1914.

— — Jag önskar missionsvännerna kunde ha sett tre kvinnor från vår opieasyl, som reste hem i förrgår. De voro färdiga och skulle nu fara till sina hem. Vid ankomsten hit voro de magra och gula; nu reste de feta och runda och sågo riktigt prydliga ut, där de, snyggt klädda, sutto på sina riddjur. Det bästa af allt är, att jag tror de också vilja älska och lyda vår Gud. Något före dem reste två andra, om hvilka vi tyvärr icke hafva något hopp. De voro trätgiriga och stygga. Före dem åter reste fem kvinnor, som vi tro helt kommit öfver på Guds sida.

Också bland männen har Gud i vinter tagit ut några för sitt rike. Vi ha för öfrigt i opieasylen flera män än kvinnor. Helt nyligen hade vi 38. Alla platserna på männens afdelning äro upptagna. Kvinnor vänta vi flera på nyåret.

En kär kvinna vill jag härmed presentera. Hon som så många andra heter Wang. Hon är från samma by som en af de fem nyss nämnda snälla kvinnorna. Af denna hade hon hört om Jesus samt hur hon hos oss blifvit fri från lasten utan plågor, och så fick hon nytt hopp. Följden var, att också Wang kom hit, lika bestämd att vilja bli afvand som att tro på vår lära. Gud vare lof, så tändas här och där små fyrbåkar! Det är dubbelt stort nu, då vi icke haft råd att resa mycket omkring, att så många komma hit för att få höra om Gud och stanna här, 2, 4 månader eller längre, villiga att betala för sig.

Herren till pris, är jag ock så frisk, bara litet trött. Jag tror klimatet här passar mig bättre än det i Hancheng. Där hade jag jämt ondt i hufvudet, här nästan aldrig.

D. Landin: Yuncheng, jan. 14.

Om lördag den 14 dennes hoppas vi ånyo få mottaga våra elever. Måhända blir antalet något mindre, detta på grund af att ingen intagning af nya elever äger rum. Dock är ju ej kvantiteten det viktigaste utan fastmer kvaliteten, och vi hoppas, att den ande af kärlek till Herrens verk, som fanns förra terminen, måtte i ökad grad finnas denna termin. Vi hoppas också, att den lärare från Shantungs Kristliga universitet, som vi vänta i dessa dagar, må bli en verklig hjälp för skolan och dess elever samt för arbetet i det hela. Bedjen för oss och vårt arbete!

A. Hahne: Ishih den 7 jan. 1914:

Jag har en börda att lägga på de bedjande vännerna. Det gäller Uan'ch'uan. Nu ha vi blifvit erbjudna att få inteckna granngården till den lilla gård, där vi hyra. Den ena sidan på densamma hyrde vi i somras till kapell för att slippa som förr om somrarna i alla väder sitta på gården under gudstjänsten. På vår egen hyrda gård är det nämligen icke mer rum, än att vi nätt och jämt kunna bo där. Nu måste vår granne på grund af sina omständigheter inteckna sin gård och har också en spekulant på densamma. Om gården öfvergår till en annan person, ser det mörkt ut för vårt sommararbete däruppe, där det dock i somras såg så lofvande ut. Vi kunna nämligen ej få hyra det hus, vi i somras hade till kapell. Allt detta vet ju Herren, och vi ha också lagt det inför honom, men det vore att undandraga missionsvännerna välsignelse att icke omtala det för dem. Det gjorda erbjudandet synes mig så tydligt vara från Herren. Dock tillåter vår ekonomiska ställning icke för ögonblicket något utlägg. Lede nu Herren denna sak! Dröjen ej att framlägga den på edra bönemöten — och må vännerna för öfrigt bedja om andlig välsignelse öfver Uan-ch'üan, där det ser så lofvande ut, ja, där frukten riktigt erbjuder sig!

Aug. Berg: Yuncheng.

Några ord om vår "näsduksman", som vi bruka kalla honom. Det var han, som tryckte näsdukar med bibelspråk på och sålde, och som fick så god

afyttring för desamma. Han och en hans unge släkting växa i nåden. De äro af församlingen antagna som dopkandidater. Hvarje söndag ha de sin butik stängd. Under böneveckan kommo de hvarje afton till våra gemensamma bönemöten. Den tredje kompanjonen skulle då se efter dörren.

Andra aftonen hade han stängt dörren men gått ut, hvilket han ej borde hafva gjort. Tjufvar kommo och stulo varor för ungefär 25 kronors värde. Det var mycket synd om dem, ty de ha en så liten affär. "Nu är det väl så godt, att ni säga Gud farväl", sade jag till dem. De bara smålogo och sade just ingenting. Hvarje afton kommo de fortfarande. Den andre mannen såg nog sedan litet bättre efter dörren. Men det var ju underligt, att de skulle pröfvas på det sättet!

Från fält, som "hvitna till skörd."

Det var en dag i somras, som hon kom in till vår station i Hoyang — den gamla lang ta sao. Vägarna voro svåra att färdas på efter regnet, men fru lang ville rida till gudstjänsten, lånade därför grannens åsna och red in till staden den en svensk mil långa vägen.

Ett par eller tre söndagar förut hade hon varit inne hos oss. "Redan första gången", sade hon, "kände jag, att *här* var *sanningen* att finna!" — Men alla de långa åren hon nött sin kraft på dyrkan af sina afgudar och lagt sina små inkomster på detta! Det var ju falskt alltsammans! Hon hade ju redan erfarit, att utländingarnas Gud var den sanne, den *lefvande* Guden. Och nu skulle det bli slut med allt det andra, det falska! Sju metallbeläten hade hon, större och mindre. Under någon tid hade en af hennes läras präster haft sin bostad i hennes hem, och då han flyttat, hade han lämnat två gudabilder som ersättning för hyran! Morgon och afton skulle det brännas rökelsestickor för gudarne! Så hade största delen af hennes lif förnötts.

Så kom hon till oss en morgon, det var en lördag. Ännu ovan vid att fira söndag, hade hon räknat fel på dagen — hon trodde, det var söndagsmorgon. Ja, nu ville hon ge oss sina gudar! Och så stannade hon hos oss öfver söndagen.

"Men hvad jag är ledsen! Jag är så ledsen, att jag kommit *så sent*", sade hon gång på gång en dag, då vi sutto och språkade (till Gud, menade hon). "Men", tillade hon, "jag kan väl ännu hinna föra *några* in på den rätta vägen." Den saken sysselsatte henne mycket. "Ja, när ni kommer ut till mitt hem, ska' vi gå till min gamla vän, som varit vegetarian liksom jag i så många år, ja, vi ska' tala om allt för henne . . ."

En dag reste fru Bergling och jag ut till fru langs hem. Där var fattigt men så rent. Gumman styrde sitt hem med förstånd, det kunde man se.

Tidigt en vacker, solklar morgon gingo vi till en by i närheten, där lang hade bekanta. Hvad jag tyckte, att jorden var vacker den morgonen, så full af hopp och glädje! "Jesus älskar mig, jag vet . . ." upprepade den gamla gång på gång, under det hon gick stigen fram, ifrig att lära sig orden. Må hon kunna lära den sången och hjälpa många andra att af hjärtat sjunga den!

Anna Rosenius.

Herrens skaffare.

Vi ha genom en vän i landsorten just fått mottaga en missionsgåfva, som man i särskild mening kan kalla ett kärleksoffer. Den för våra tankar till Jesu ord vid offerkistan. Vår vän skrifver: "Jag har i dag den glädjen att till S. M. K. få afsända kr. 7: 59 från S. J:s sparask på ålderdomshemmet i F. Är det ej rörande att se, hvilken kärlek till Herrens rikssak, som finns i denna gamla kvinnas hjärta? O, dessa trogna skaffare ofta, ofta bland de små i denna värld! Jag bifogar här några meddelanden om den åldriga arbeterskan:

S. har varit och är en duglig arbetskvinna. Nedbruten till sitt nervsystem kom hon för ungefär 20 år sedan till vårt ålderdomshem. Här går hon dag ut och dag in, troget arbetande bland de gamla.

Till följd af sitt svåra nervlidande kan hon icke vara med bland missionsvännerna och får således *aldrig* höra något missionsföredrag. För missionens framgång har hon dock ett stort intresse, något som vi flera gånger lagt märke till.

Då hennes sparbössa nyligen öppnades, innehöll den ungefär 7 kr. — hennes enda inkomst för året. Hon får till hvarje jul 5 kr. af fattigvården samt några småslantar för "vårdande af en eller ett par grafkullar". Alltså är hennes "rörelsekapital" ganska knappt. Under årens lopp har hon säkert efter sina tillgångar bidragit ganska mycket till missionen, fastän vi i allmänhet ej gifvit akt på hennes ädla lifsgärning.

S. är ej stor i denna värld, men hon är en "dyrbar pärla" för vårt ålderdomshem och en sann missionsvän i det tysta.

K. S.

En liten blind flickas historia.

För våra små missionsvänner.

En engelsk kvinnlig missionär, fröken Isabella Smith, som arbetar i provinsen Anhwei i Kina, berättar följande:

Första måndagen i april förlidet år var en mycket regnig, ruskig dag, en sådan dag, då man helst håller sig inne, om man inte alldeles nödvändigt måste gå ut.

Fast det var så ruskigt, kände jag på mig, att jag måste gå ut. Men bibelkvinnan såg mycket förvånad ut, när jag bad henne göra sig i ordning för att följa med.

När vi kommit utanför porten, sågo vi frågande på varandra. "Vilken väg skulle vi gå?" Vi vände oss om och gingo i riktning mot den lilla östra porten. Bibelkvinnan hade icke sina skor bundna, och smutsen var på sina ställen så djup, att hon nära nog hade tappat dem. Flera gånger sade vi till varandra: "Det är visst bäst, att vi vända om", men ändå fortsatte vi att gå. Efter en stund kom-

mo vi till ett skjul, uppbyggt, efter vad jag tror, för tiggare. Hit kunna de ta sin tillflykt, när det stormar eller annars är svårt väder. Vi gingo tvärt igenom detta skjul och kommo så direkt ut på landet. Här gingo vi och hälsade på några små barn, som hade varit sjuka.

På hemvägen, då vi åter måste gå igenom det där skjulet, fängslades min uppmärksamhet av en liten späd röst. Omgiven av en grupp män stod en liten flicka där. Jag frågade, vad det var för ett barn, och fick till svar, att det var en liten blind flicka, som kastats ut av sina föräldrar. Jag gjorde barnet några frågor om hennes namn, ålder och hem. Hade icke hennes svar varit så rediga och förståndiga, skulle jag haft svårt att tro, att hon verkligen var, som hon sade, sex år, ty hon var så liten och späd. Efter några ögonblicks funderande och efter att i mitt hjärta ha talat med Gud, bad jag bibelkvinnan bära den lilla hem. Hon såg frågande på mig, men jag förklarade, att jag menade, vad jag sagt, och nu lyfte hon upp den lilla stackaren. Flickan var så full av ohyra, att vi inte kunde ta in henne direkt. Men snart hade vi varmt vatten i ordning, och så blev hon duktigt borstad och avsköljd i två vatten samt iklädd varma kläder; sedan kunde hon få komma in i våra rum.

Det var den mest ömkliga lilla varelse. I början brukade hon efter var måltid känna med händerna runt omkring för att taga reda på, om hon spillt ett enda litet korn ris. Hur hon hade fått svälta, förstå vi nog, om jag nämner, att hon vid sex års ålder inte vägde mer än omkring 6 kilo. Efter tre månader vägde hon dubbelt så mycket.

Efter vad jag kunde förstå, var hon barn till ett tiggarfolk, som hade sitt s. k. hem omkring sex mil från vår stad Hon hade, när vi togo henne om hand, legat ute fyra nätter. Icke ett ögonblick har jag tvivlat på, att det var Guds vilja, att jag skulle ta hand om denna lilla varelse. Jag kallade henne "Tro" med tanke på, att jag för barnets underhåll helt måste lita på Gud, och även i visshet om, att hon skulle växa upp till en kvinna med orubblig tro på den Gud, som i hennes väg skickat en räddande vän.

Lilla Tro har nu skickats till en skola för blinda i provinsen Hunan, och redan har hon lärt sig hitta, så att hon kan gå runt omkring i sitt nya hem. Här hade hon också hunnit bli riktigt hemmastadd. Ännu är hon för liten att börja lära läsa, men hon kan lära åtskilligt utantill. Gud har genom en söndagsskola i hemlandet försett med medel åt lilla Tro för ett års vistelse i blindskolan, och häröver är jag så tacksam.

Nu ett par små meddelanden om den lilla flickan. En dag, när jag hade litet feber, åt hon vid var måltid endast *en* skål ris — annars brukade hon alltid äta tre skålar. En av missionärerna frågade, varför hon åt så litet, och hon svarade: "Min mamma är sjuk, och riset vill inte gå ned." En kort tid efter sedan hon kommit hit, lärde jag henne bedja för en sjuk kvinna, och från den stunden bad hon alltid utan påminnelse för var och en, som hon hörde var sjuk.

En dag hörde hon bibelkvinnan och en medhjälpare i kapellet tala om sitt behov av nya kläder. Bibelkvinnan var just på väg ut för att skaffa sig en dräkt, och medhjälparen sade, att han ämnade skaffa sig en, så snart han fick pengar. På aftonen, då jag just skulle lyfta upp lilla Tro i sängen, sedan hon bett sin aftonbön, utbrast hon: "Nej, mamma, jag glömde ju!" Så föll hon åter på sina knän och bad: "Gode Gud, giv herr Uen pengar till att köpa sig nya kläder!" Varken bibelkvinnan eller medhjälparen visste, att hon fäst sig vid deras samtal.

Hon ville gärna, att jag skulle få en blommig klänning — kineserna i allmänhet tycka mycket om blommiga tyger — men jag sade: "Det är inte säkert, att Gud vill skicka mig så mycket pengar, att jag kan köpa mig en blommig klänning, och då får jag nöja mig med en slät." Strax inföll hon: "Jag vill be Gud skicka mamma litet mer pengar, så att mamma får en blommig." Hon bad om många små saker på sitt säregna sätt, och det var ofta gripande att höra hennes böner. Hon hade aldrig förrän hos oss hört ett ord om Gud och hans Son, Jesus Kristus. Hon är f. ö. ett ovanligt begåvat barn.

Säkert vilja många av er, kära små vänner, bedja för denna lilla blinda kinesiska flicka?

Allmän svensk missionsstatistik.

På uppdrag af Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskomitté har doc. Knut B. Westman i Uppsala utarbetat en allmän svensk missionsstatistik, grundad på uppgifter om de olika missionssällskapens ställning vid 1912 års slut. Enligt densamma har det svenska missionsarbetet bland icke kristna folk följande siffror:

173 manliga missionärer, af hvilka 49 äro prästvigda, och 161 kvinnliga, tillsammans 334, 1,162 infödda missionsarbetare, 109 hufvudstationer med 402 bistationer och 561 öfriga predikoplatser, 117 församlingar med 11,592 nattvardsberättigade medlemmar, 507 hvardagsskolor med 13,964 elever, 5 lärare- och evangelistseminarier med 178 elever, 1 teologisk läroanstalt med 12 elever, 14 industriskolor med 475 elever, 180 söndagsskolor med 5,616 elever, 28 barnhem med 1,234 skyddslingar, 16 sjukhus med 1,871 inneliggande patienter, 34 kliniker med 58,728 patienter, 10 opieasyler med 121 patienter. De under året döpta äro 1,743, och hela antalet döpta är 18,419. Missionssällskapens inkomster under 1912 voro från Sverige kr. 1,592,505 och från missionsfälten kr. 70,473, tillsammans kr. 1,662,978. Utgifterna uppgingo till kr. 1,461,634. Sällskapens tidningsorgan för yttre missionen äro 9 till antalet och utgå i en upplaga af 117,200 ex. Det hufvudsakliga arbetet bedrifves i Kina, Indien, Palestina, Nord-, Ost-, Syd-Afrika och Kongo samt genom judemission.

Familjenotis.

Den 22 febr. skänktes åt makarna *Judit* och *Nath. Högman* en *son*.

Må Herren i rikt mått välsigna såväl den lille som hans föräldrar!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 6. Årg. 19. 15 MARS 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Vikten af att pryda Guds lära, II. — Kina under år 1913. — Meddelande från missionens föreståndare på fältet. — Utdrag ur kvartalsberättelser från fältet, 4:de kv. 1913. — S. M. K:s Tacksägelse- och bönedag den 14 mars. — Redovisning. — Jullådorna.

Vikten af att pryda Guds lära.

II.

Men vi kunna också förhärliga Jesus genom att låta honom bruka något, som tillhör oss. Vi läsa i Matt. 21 om huru Jesus höll ett högtidligt intåg i Jerusalem. Han begagnade därvid en åsnefåle, som en man låtit honom få låna. Säkert älskade denne man Jesus och var glad att få låna honom sin fåle. Och Jesus behöfde fålen. Denna enda gång under hela sin jordiska verksamhetstid skulle han nämligen rida i stället för att gå, på det att profetian skulle uppfyllas. Och denna fåle blef den omedelbara orsaken till att Jesus fick hela folkets hyllning, en konungslig hyllning. När alla jublade och lofvade Gud samt hälsade *Konungen*, huru glad var icke då fålens ägare, att han låtit Jesus låna den!

Han tänkte säkert i sitt hjärta: "Det är min fåle, som Jesus täckes använda. Hvilken ära, att jag fick hjälpa till, så att Jesus blef hyllad!" När man gör något för att förhärliga Jesus, får man också alltid själf på ett eller annat sätt ära.

Det var en liten gosse, som med en ringa sak fick hjälpa till, så att Jesus vid ett annat tillfälle blef förhärligad. En stor skara folk var samlad omkring Jesus. Alla voro hungriga, och Jesus ville icke låta dem gå försmäktande bort. Han rådförde sig med Filippus (ehuru "han själf visste, hvad han ämnade göra"), men denne visste ingen utväg, ty den summa de hade i kassan skulle icke alls förslå. Då infaller Andreas: "Här är en gosse, som har fem bröd och ett par fiskar, som han är villig att lämna — men, hvad förslår det?" Detta sista var naturligtvis Andreas' tillägg. Gossen hade helt säkert ingenting beräknat, utan så snart han hörde, att Jesus frågade efter bröd, ropade han gladt, att han ville lämna sin matsäck utan att alls förstå, huru litet den förslog. Men hvad han gaf, räckte ändå; ja, det blef mer än nog! Och människorna blefvo så glada, att de på stunden ville göra Jesus till konung. Till att Jesus så ärades, hade gossen bidragit med sin lilla matsäck. Hvad han måtte ha varit glad! Låtom oss *bära våra gåfvor till Jesus*, de må vara små eller stora! I hans händer växer det lilla till stort.

En annan tafla! Den lärjunge, som Jesus älskade, står nära hans kors tillsammans med Jesu moder. Med ett par ord insätter Herren Jesus honom i sin egen ställning som son, i det han öfverlämnar sin moder i hans vård. "Från den stunden", heter det, "tog lärjungen henne till sig", Joh. 19: 27.

Det var det mest ärofulla sätt, man kan tänka sig, att få pryda Jesu lära. Tänk att få vårda hans egen moder! Det var ju som att få vårda Jesus själf, om sådant hade behöfts.

Men samma ära erbjudes oss, ty Jesus säger i Matt. 25: 40: "Hvad I hafven gjort en af dessa minsta, det hafven I gjort mig." Låtom oss då för ingen del försumma en så stor ära att på liknande sätt pryda Guds lära!

I 1 Kor. 6: 20 heter det: "Prisen (förhärligen), Gud i eder kropp!" Paulus har strax förut för-

klarat, huru det skulle tillgå. Vår kropp är, säger han, Guds boning, den helige Andes tempel, och i det att vi hålla detta Guds tempel rent och heligt, förhärliga vi Gud. Vi göra det genom att undertrycka de köttsliga lustarna och försaka oss själfva. Detta är icke lätt, men det går genom samme helige Ande, som meddelar oss kraft. Och det lönar sig rikligen att göra detta. Vi bli därigenom nära förenade med Herren, vi blifva "*en ande med honom*". Alldeles särskildt vill jag lägga förmaningarna i detta kapitel på våra bröders hjärtan.

Till sist aposteln Pauli eget exempel, såsom han framställer det i Fil. 1: 20! Han satt i fängelse, när han skref brefvet, och han visste icke, huruvida fångenskapen skulle sluta med död eller med frihet. Men han uttalar som sin innerliga förhoppning, att Kristus skulle bli förhärligad i hans kropp antingen genom lif eller genom död. Lifvet är kärt för alla människor, men för Paulus hade det fått sitt värde blott genom Jesus. *Med honom* var det värdt att lefva, men *med honom* var också själfva döden en vinning. Därför kunde han icke själf afgöra, hvilket han föredrog, antingen att lefva eller dö. Fick han lefva, så ville han säga så mycket godt om Jesus som möjligt och med sin vandel pryda hans lära; skulle han dö, ville han visa, att Jesus var värd att dö för, och att en sådan död är ljuf.

Må Herren Jesus få bli lika dyrbar för våra hjärtan! Må han så få fylla våra lif, att också vårt mål blir att tala godt om honom, att lysa för honom med våra gärningar och pryda hans lära *i alla stycken!*

Kina under år 1913.

(Forts. fr. föreg. nr).

Det religiösa läget har under det förflutna året kännetecknats af oro och spänning liksom det politiska och det sociala. De bärande idéerna hos revolutionens ledare voro nästan uteslutande hämtade från Europa och Amerika. I synnerhet tjänade den stora republiken i Nordamerika dem som förebild. Där trodde de sig ha funnit lösningen af problemet om religionens och statens förhållande till hvarandra, men där hade de också i någon mån lärt sig förstå den kristna religionens företräde framför andra religioner samt dess betydelse för ett folks framåtskridande. På samma gång de därför arbetade på att försvaga de gamla religionernas inflytande öfver folket, gynnade de kristendomen. Kraftigt vände sig landets till allt större makt växande press mot afguderiet såsom förnedrande för en upplyst nation. Templen rensades från afgudar och förvandlades till skollokaler. Själfva Kongfutse, Kinas stolthet och ära, slapp ej undan förödmjukelsen. Offren och hedersbetygelserna i hans helgedomar upphörde, och hans berömda klassiska verk, de enda skolböcker, som hittills användts, förvisades från folk- och mellanskolorna. De årliga riksoffren upphörde. "Himmelens tempel" med dess altare öppnades för allmänheten, och parken däromkring förvandlades till ett experimentalfält för åkerbruk och skogsskötsel. Skolorna förklarades religionslösa. Full religionsfrihet proklamerades. Kinas gamla religioner, konfucianismen, buddismen och taoismen, i ett nu beröfvade sin af staten garanterade existens, måste för att kunna fortlefva konstituera sig såsom föreningar. Den kristna kyrkans konstitution togs som modell, och inom kort höra vi om en buddistisk kyrkoorganisation, hvars medelpunkt är Shanghai, och en taoistisk med Peking som hufvudort. Båda ha vunnit statens erkännande. "Så länge vi hade en kejsare, behöfde vi ingen kyrklig institution; under republiken måste vi följa med tiden", lär en framstående buddistpräst ha yttrat. Äfven ifrarne för konfucianismen arbeta på att stifta ett särskildt samfund. Samtidigt med dessa religiösa strömningar märka vi en kraftig rörelse, hvars uppgift synes vara att verka i irreligiöst och materialistiskt syfte. Äfven den har fått sin organisation.

Sådan var den religiösa ställningen i landet vid ingången af det år, vi nu skildra. Under den förvirring, som däraf blef följden, började folket vända sina blickar till den kristna missionen. Där tyckte de sig finna en fast klippa midt i det brusande hafvet, där syntes dem räddningen finnas i den allmänna upplösningen, där skymtade de också en borgen för ett lyckligt framåtskridande. Därför var också årets första hälft missionens ljusaste tidsskede. Emellertid började småningom en aktiv propagande för återupplifvande af konfucianismen. Den utgick från Canton. I spetsen för denna rörelse ställde sig dr Chen, graduerad vid Columbia-universitetet i New York. En annan mycket verksam deltagare blef Kang Yuwei — under en lång tid bosatt i närheten af Saltsjöbaden. Rörelsen stöddes af det reaktionära partiet, hvilket nu allt mer kom till makten med anledning af den revolt, som iscensatts af det unga moderna ultrarepublikanska partiet. Konfucianisterna började öfva starkt tryck på regeringen. De fordrade, att Kongfutse skulle återinsättas i sin gamla värdighet, och att hans lära skulle förklaras för statsreligion. Såsom skäl anfördes den inträdande förvildning i seder, som inträdt i och med konfucianismens aflägsnande från skolorna. Konstitutionsutskottet i det nu upplösta parlamentet föreslog, att konfucianismen skulle läggas till grund för undervisningen i etik vid statens skolor. På så sätt skulle Kina få behålla sin gamla sedliga grund för staten. Frågan blef emellertid lämnad oafgjord, enär stridiga meningar gjorde sig gällande. I den rådgifvande församling, som kom till stånd efter parlamentets upplösning, har frågan åter varit uppe, men ännu har tydligen intet resultat uppnåtts. De kristna, som i denna rörelse sett ett allvarligt hot riktadt mot den af presidenten i hans tal till nationalförsamlingen den 29 april 1912 garanterade religionsfriheten, hafva insändt petitioner från 17 af Kinas-

18 provinser med yrkande på fortsatt åtnjutande af fullständig religionsfrihet. Och under november månad inlämnades från de andra religionernas målsmän en kraftig protest mot konfucianismens upphöjande till statsreligion. Den närvarande situationen på det religiösa området är således i högsta grad kritisk och manar å vår sida till ihärdig förbön.

Under årets första hälft inföll, såsom vi förut påpekat, den kristna missionens hittills gynnsammaste tid. De kristna i Peking fingo i januari tillåtelse att hålla offentlig gudstjänst inom himmelsaltarets heliga område. Den 18 april lät regeringen påbjuda en allmän bönedag öfver hela landet i alla kristna församlingar, därvid statens ämbetsmän befalldes att närvara. Detta påbud bidrog att i hög grad draga uppmärksamheten till kristendomen.

Aldrig någonsin förr i Kinamissionens historia har folkets öra varit så öppet för evangelii predikan som under denna tid. Ett talande exempel härpå finna vi i berättelsen om Motts och Eddys besök i Kina under årets första månader. I 14 städer voro möten anordnade, främst för studerande ungdom. Vid dessa möten fylldes de största lokaler oftast långt före den utsatta tiden. Flera gånger talade Mott och Eddy till församlingar på öfver 5,000 män. Som ett synligt resultat af dessa möten uppgifves, att öfver 7,000 unge män undertecknat kort med förbindelse att dagligen forska i Skriften, att bedja om ljus öfver det lästa och att, så snart de fått klarhet, mottaga Herren Jesus som sin personlige Frälsare. Från flera platser meddelas, att 80 proc. af dem, som undertecknat sådana kort, voro medlemmar i regelbundna bibelklasser, och i en rapport, som utgafs tre månader efter mötenas slut, uppgifves, att 253 allaredan mottagit dopet, och att 467 anmält sig till inträde i olika dopklasser.

Myndigheterna gåfvo kraftigt understöd åt dessa möten. Guvernörerna öfver Shantung och Kuangtong öppnade landtdagshusen för evangelisterna. I Mukden lät guvernören på egen bekostnad för deras räkning bygga en särskild paviljong, rymmande 5,000 personer, och i Peking inbjöds Eddy af undervisningsministern att tala i stadens förnämsta lärdomsanstalter.

Ett annat bevis på det växande intresset att lära känna den kristna sanningen är den starka åtgången af biblar och kristen litteratur i allmänhet. Ett af Kinas kristna traktatsällskap publicerade under året nära 725 tusen ex. kristna skrifter, och från Brittiska och Utländska Bibelsällkapets generaldepôt i Shanghai ha utgått nära två millioner sju hundra tusen biblar, nya testamenten och bibeldelar, den högsta siffra, som hittills uppnåtts. Det tryckta ordets vittnesbörd har således nått längre och kommit till flera kineser än under något föregående år. Det har också i högre grad än någonsin förr beredt väg för det personliga vittnesbördet. Det är *personliga krafter*, det nyvaknade Kina behöfver. "Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd!"

År 1913 kommer utan tvifvel att i Kinamissionens historia räknas som ett märkesår, icke minst därigenom att Kina då fick sin egen "fortsättningskommitté" och sålunda ingick som ett led i den världsomfattande missionsorganisation, som skapades i Edinburg 1910, och hvars uppgift är att planmässigt och effektivt verka för Guds rikes utbredande i hela världen. Under februari och mars höll dr Mott i skilda delar af landet konferenser med representativa män, kineser såväl som européer, tillhörande olika samfund och sällskap, vid hvilka de stora missionsproblemen grundligt och ingående afhandlades. Af dessa konferenser utsedde delegerade samlades därpå till en generalkonferens i Shanghai, hvarest hela det rika materialet från lokalkonferenserna samlades och sofrades. Sådant det nu föreligger, utgör det ett mycket värdefullt kompendium af dyrbart förvärfvad och rikhaltig missionserfarenhet. Vid denna generalkonferens bildades "Kinas Fortsättningskommitté". Den består af ett femtiotal medlemmar, hvaraf ungefär en tredjedel äro kineser. Bland de frågor, som behandlades, märka vi särskildt frågan om samverkan mellan de olika konfessionerna samt den om den kinesiska kyrkans utveckling till att blifva en självständig inhemsk kyrka, frågor, som de närvarande förhållandena gjort synnerligen aktuella. Särskildt anmärkningsvärd är den betydande roll, de kinesiska delegerade vid konferenserna spelade. Därom vittna uttalanden sådana som dessa: "Kineserna gjorde djupt intryck på de utländska deltagarne. Alla gladdes åt att se den förmåga, den djupa öfvertygelse, det mogna och sunda omdöme, de visade under förhandlingarna, i hvilka de lifligt deltogo." "Nu veta vi", säger en af Kinas mest framstående missionärer, "nu veta vi såsom aldrig förr, att Kinas kristna kyrka är rikt begåfvad med dugliga ledare. Sådana män behöfva ej be oss om den ynnesten att få ledningen i sina egna händer, den tillhör dem såsom en gåfva af Gud."

År 1913 var ett kritiskt år i Kina, år 1914 torde bli så i lika hög grad. Vi behöfva därför väktare på Sions murar, väktare, som stå på vakt beständigt dagen om och förblifva på sin post nätterna igenom (Es. 21: 8), att icke någon försummelse må ske i fråga om Guds rike i Kina. Herren gifve oss nåd att köpa tiden! Dagarna äro onda.

E. F.

Meddelande från missionens föreståndare på fältet.

Yuncheng den 5:te februari 1914.

Kära missionsvänner!

Med alltjämt stigande intresse ha'n I följt utvecklingen af evangelisationsarbetet i Kina. Detta stora, aflägsna, fordom så okända land, har alltmer för eder blifvit bekant och tyckes genom de förbättrade kommunikationerna såväl som genom de politiska förhållandena komma Västerlandet allt närmare. Jag har nyss afslutat redogörelsen öfver ar-

betet på vårt missionsfält under det gångna året, och vill jag, medan intrycken ännu äro friska, meddela eder något om de tillfällen, som nu erbjudas oss att evangelisera det fält, vi fått oss ombetrodt, särdeles behofven och sättet, huru desamma må kunna fyllas.

Vi arbeta f. n. under gynnsamma förhållanden, i det att folket, i stort sedt, öfverallt är villigt att lyssna till vårt budskap. De män, som grundlade republiken, voro till största delen uppfostrade i kristna skolor eller hade stått under Västerländsk bildnings inflytande och voro på grund häraf från allra första början den kristna missionsverksamheten varmt bevågna.

Vi hafva ingen anledning att befara, det denna regeringens hållning kommer att förändras. De sista meddelandena från Peking låta oss veta, att ett mandat är att förvänta, som afstyrker Konfucianismens upphöjande till statsreligion och medgifver full religionsfrihet åt alla. På grund af dessa förhållanden, som helt visst kommit till stånd såsom svar på de böner, hvilka under många år uppsändts för detta land, och såsom en frukt af hängifvet, uppoffrande arbete, ja, martyrlidande, från en ständigt sig ökande skara af missionärer och infödda kristna, hafva tillfällen erbjudits oss, som väl må kallas afundsvärda.

Missionärens mål är ju, helt naturligt, att fullfölja sin Mästares befallning och predika evangelium "för hela skapelsen". Hvarje oevangeliserad stad, köping och by, betraktar han som förskansningar, som måste intagas. Under de sista tvenne åren hafva vi kunnat öppna stadigvarande arbete i fyra nya städer inom vårt distrikt, nämligen städerna Pucheng, Chenghsien och Pehshui i Shensi samt Juicheng i Shansi. Men ännu återstå på vårt fält omkring femton sådana städer samt ett oerhördt antal af köpingar och byar, som äro så godt som oevangeliserade. Den del af fältet, som blifvit särskildt vanlottad, är västra Honan-distriktet. Det är ett område på omkring 15 sv. mil i fyrkant med 4 städer och flera andra betydande orter, hvilket blott på ett par punkter beröres af regelbunden verksamhet. Tillfälliga besök kunna ej fylla denna lucka, men mer kan ej för närvarande göras. Våra krafter räcka ej till. Vi behöfva flera utländska arbetare. År efter år höres detta rop utgå från oss, men när blir detsamma besvaradt? Må den Frälsares medlidande, som varkunnade sig öfver de herdelösa skarorna, fylla mångens hjärta därhemma, så att undsättning snart må komma!

Vid vår sida behöfva vi evangelister och bibelkvinnor. I många fall få dessa lof att ersätta missionären. De kunna ej alltid göra det, men alltefter-som arbetet så att säga af sig självt utvidgas, och arbetskrafter från hemlandet ej komma ut, måste vi öka de infödda medarbetarnes antal. Det är ju också i och för sig önskvärdt, att den infödda församlingen själf lämnar allt flera krafter både till arbetet inom församlingen och till arbetet utåt. Den växande församlingens egna behof af vård och uppbyggelse *kunna* dessutom ej fyllas af en handfull missionärer, och ännu mindre kunna dessa, äfven om deras antal mångdubblas, räcka till att evangelisera den stora massan af folket. En af våra missionärer skrifver i bref till mig: "Mer än någonsin se vi nu med egna ögon sanningen af dessa ord: "Skörden är mycken, men arbetarne äro få". Nästan *öfverallt* finna vi beredda hjärtan, villiga att taga emot undervisning och tro evangelium. Det, som under dessa år såtts på en förhoppning, synes nu spira upp, men om det skall bära förblifvande frukt, behöfvas *arbetare* för den myckna skörden. O, att Herren snart sände oss sådana!"

För närvarande äro omkring 50 evangelister och 20 bibelkvinnor anställda. Flertalet af dessa hafva särskilda underhållare i hemlandet. Vi behöfde betydligt öka deras antal för att kunna sträcka oss till de ännu oöppnade platserna och för att kunna sätta sådana krafter, som nu äro bundna vid stationsarbete, fria till direkt evangelisationsarbete.

En viktig gren af missionsarbetet utgör *skolverksamheten*. Att barn till kristna föräldrar sändas till hedniska skolor, borde ju aldrig förekomma. Och dock är så förhållandet. Jag hoppas orsaken aldrig behöfver vara den, att den undervisning, de där erhålla, är bättre, frånsedt kristendomsundervisningen. Men andra skäl förefinnas. I de af regeringen upprättade flickskolorna erhålla eleverna allting fritt. För många är detta en svår frestelse, alldenstund vi ej anse oss kunna eller böra bedrifva skolverksamhet efter sådana principer. För andra spelar afståndet in. Hellre än att sända barnen, det må nu vara en gosse eller flicka, några mil till närmaste missionsskola, föredraga föräldrarna att låta dem gå i regeringens skola på platsen. De kunna ju då äta hemma, och på så sätt inbesparas såväl matpengar (för gossarne) som respengar. Vår skolverksamhet måste dock bedrifvas med allt större kraft, och på hvarje missionsstation borde finnas åtminstone en gosskola. Flickskolornas antal kunde ju vara något mindre, men af två nya sådana hafva vi just nu behof, en i Honan och en i Shensi.

I likhet med hvad som är fallet med infödda medarbetare, underhållas ock en hel del af våra gossar af enskilda personer eller föreningar i hemlandet, under det att våra flickskolor hafva att glädja sig åt Daggryningarnas välvilliga understöd. Vi hafva dock en stor skara gossar, som sakna underhållare, och som vi nu, af brist på medel, ej kunna mottaga. Det förhåller sig nämligen så, att äfven om elev betalar fullt för sitt underhåll, tillkomma lärares löner, dito för tjänare, bränsle, lyse, skolmaterial, hyror, reparationer m. m., och då nu många af eleverna ej kunna betala ens half afgift, måste allmänna missionskassan ifylla bristen i skolkassan. Finnas då inga medel i den förra, återstår intet annat än att neka de små tillträde. Men detta är hårdt, då man samtidigt förmanar och undervisar deras föräldrar om plikten af att gifva sina barn en kristlig uppfostran.

Till svar på de förfrågningar, som ofta framställas, huru mycket det kostar att underhålla en evangelist, bibelkvinna och ett skolbarn, vill jag säga, att vi för våra evangelister nödgas beräkna 200 kronor, för bibelkvinnorna 100 till 150 kronor och för skolbarnen 75 kronor. Sedan vi för några år till-

baka genomförde en löneregler för våra medarbetare, hvarigenom de ha utsikt att få sin lön ökad i mån af ökade tjänsteår, och äfven såsom fallet är inom många andra missioner, erhålla en mindre månatlig summa för sina barn till en viss ålder, under förutsättning att de själfva betala för deras skolgång, ha utgifterna gifvetvis ökats. Kommer därtill, att lefnadsomkostnaderna betydligt stigit, och att växelkursen under de sista åren varit emot oss, så anse vi oss nu vara i behof af en ökning i underhållet för våra medarbetare. Den förökade missionskunskapen i vårt hemland skall helt visst äfven medföra ökad kärlek och offervillighet och på så sätt åstadkomma, att "spis må finnas i mitt hus".

Eder i Herren förenade medtjänare,

August Berg.

Utdrag ur kvartalsberättelser från fältet, 4:de kv. 1913.

Shensi.

Pucheng.

(Forts. fr. föreg. nr).

På denna i oktober öppnade station äro utom de utländska missionärerna två evangelister och två bibelkvinnor posterade. Verksamhet bedrifves här i staden genom husbesök, klasser för kvinnor och en söndagsskola, som räknar 30—60 deltagare, dessutom genom mottagning af sjuka, arbete i gästrum och gatupredikan. Opieasyl finnes, men ännu har ingen bestämt sig för inträde. I Pe-shui hölls nyligen en läskurs under en veckas tid, då 10 män och ett par kvinnor deltogo. Alla underhöllo sig själfva under studietiden. Samtidigt voro systrarna Anna Rosenius och Ingeborg Ackzell där jämte en bibelkvinna och fingo glädjen se många kvinnor lyssna till evangelium, ibland ända till 70 på en gång.

I Hua-chow hålles en opieasyl med 9 patienter. Där förmärkes ett nytt intresse, sedan mandarinen från Honan ankommit med några troende, tillhörande hans hushåll.

Hugo Linder.

Hoyang och Hancheng.

Vid början af kvartalet voro Olsson och undertecknad stadda på resa i norra delen af vårt distrikt, hvarvid besök gjordes vid några utstationer på vägen till Hancheng. Vid återkomsten till Hoyang väntade opiepatienter på inträde i härvarande asyl, och ha vi sedan dess mottagit öfver 50, af hvilka 2 varit här sedan asylens öppnande. Under en tid, då man af brist på medel ej vågar företaga några resor, är det en stor tillfredsställelse att finna personer komma från alla delar af distriktet, villiga att köpa såväl sångbok som testamenten och andra böcker, att betala för sitt underhåll och att sitta ned här tre, fyra gånger om dagen för att mottaga undervisning. Flera ha vändt om, som vi tro, med intryck för lifvet, och från två af våra utstationer ha vi hört, att de numer regelbundet besöka gudstjänsterna där. Herren vare lof! Under kvartalet ha vi på fem platser i vårt stora distrikt anordnat *regelbundet* nattvardsfirande, hvilket ledes af Olsson eller mig.

Med Hoyang-församlingens pekuniära stöd ha vi ock öppnat tre nya utstationer samt delvis inredt och möblerat dem. På dessa platser ha vi ock under hela kvartalet i själfva verket utöfvat en regelbunden predikoverksamhet. På en af dessa utstationer ser arbetet riktigt lofvande ut. Den första person, som döptes där under sista stormötet, samlar hvarje afton de intresserade till bön, och denna grupp har nu ökats till 12 à 13 personer.

Robert Bergling.

Tungchow.

Stormöte hölls den 10—12 okt., hvarvid två personer, en man och en kvinna, genom dopet upptogos i församlingen. Gosskolan fortgick under tre månader med 25 elever. Bibelkvinnorna ha besökt olika platser och samlat kvinnorna till bibelläsning. Tvenne kolportörer ha varit i verksamhet. I T'ungkuan ha evangelisterna, i den mån krafter och tid medgifvit, predikat i gatukapellet, som öppnades i okt. Många komma och lyssna. Tungchow gatukapell har under det gångna kvartalet dagligen varit öppet.

Fyra bröder voro mig behjälpliga med predikan och bokspidning å Hua-in-miao-marknad med godt resultat, hvad bokspridning beträffar. Ordets sående är ju på en förhoppning. Min hustru har mottagit 130 sjukbesök samt gjort många sjukbesök här i staden och i närgränsande byar.

Nils Svensson.

Honan.

Honanfu och Sinan.

I trots af all den oro, som rådt i vår provins på grund af röfvarnes framfart, ha vi fått arbeta under jämförelsevis lugna omständigheter. Dock ha systrarna, som annars varit obehindrade att vara ute, ej kunnat besöka vissa af våra utstationer. Våra infödda bröder, som måst färdas på dessa vägar, ha flera gånger blifvit anfallna men lämnats i fred, då de ej haft pengar på sig. Den stora faran är emellertid, att dessa röfvarehorder taga tillfånga hvem som anses värd att tagas och sedan fordra lösen. Under sista tiden har emellertid vägen till I-iang bevakats af soldater, hvilket gjorde det möjligt för fröken Burén att göra ett besök där i december.

Stormötena

kommo under detta kvartal först på vårt arbetsprogram. Det första hölls i Sinan, där mötesdeltagarnas antal uppgick till 30. Såsom nya dopkandidater antogos 2, och nya sökare antecknades 11. Intet dop förekom vid detta möte.

I Honanfu uppgick mötesdeltagarnas antal till 270. Genom dopet intogos i församlingen 10 per-

soner. Nya dopkandidater antogos 24 och som sökare 27. Tvenne bröder afskildes till diakoner vid detta möte, de första församlingstjänare, som afskilts i Honanfu.

Skolorna

öppnades strax efter stormötena. I Sinan ha gossarnes antal uppgått till 44, och skolan har pågått till strax före nyår.

Honanfu skola började med 30 gossar, men efter 5 veckors arbete utbröt en feberepidemi, och på läkares råd måste skolan upplösas.

Flickskolan började i smått, innan fröken Janzon kom, men har sedan kommit i full gång med öfver 30 elever.

Gudstjänsterna

ha varit rätt talrikt besökta både i Sinan och Honanfu. På den senare platsen har kvinnornas antal betydligt ökats vid sammankomsterna.

Evangelisationsarbetet.

Gatukapellet har hållits öppet dagligen och varit väl besökt, särskildt på kvällarna. Våra bröder, som äro utposterade här och där på våra utstationer, ha ock fått se nya sökare komma till nästan öfverallt. Såväl dessa nyvunna som våra äldre troende äro verkliga själavinnare.

En ung man t. ex. i I-iang blef vunnen för Herren för omkring ett år sedan. Han har nu vunnit sin gamle far, sina barn, sin bror samt en af sina grannar. En äldre man ute i Mengtsin har under omkring ett år varit ett medel i Herrens hand att leda 10 à 15 af sina gamla vänner och grannar till tron. Det är, som om vi bara finge stå och se på, huru säden växer. Å andra sidan finnes, sorgligt nog, mycken köld och liknöjdhet hos många af våra kristna, och vår längtan är, att Herren må väcka upp sin församling som *ett helt* och rena från sådant, som hindrar en verklig, andlig, sann tillväxt.

Bibelkurser

ha hållits i Iensi, en för kvinnor ledd af fröken E. Anderson, och en för män, ledd af Cheo-teh-tu, samt i I-iang en för kvinnor, ledd af fröken E. Burén.

Ledsamt nog ha min tid och mina krafter varit så strängt upptagna af annat arbete, att det omöjliggjort besök på utstationerna och bibelklassers hållande. Dock är det som en ljusning i dessa förhållanden, i det att arbetskrafterna i och med syskonen Beinhoffs återkomst fått en välbehöflig förstärkning. Vidare kommer i den närmaste framtiden järnvägen att öppnas för trafik till Mienchih, då, såsom vi hoppas, affärsarbetet, och hvad som sammanhänger därmed, kan öfverflyttas dit.

Det andliga arbetet växer och ställer med hvarje dag allt större kraf både på missionärerna och våra infödda medhjälpare. Detta förhållande ställer framför oss ett oafvisligt behof af ökade arbetskrafter, och då det ej är att hoppas, att missionärernas antal kan ökas, är det vårt dagliga böneämne, att Herren i våra församlingar måtte uppväcka *flera* män, utrustade med hans Ande och kraft, som kunna fylla behofven, dela arbetet och ansvaret samt blifva pelare i den kommande självstyrande och självfunderhållande församlingen.

Rikard Andersson.

Mienchih.

I oktober månad afslutades kapellets tillbyggnad, så att gudstjänsterna i början på november kunde upptagas i den nya ljusare och rymligare lokalen.

Gosskolan började den 27 september samt fortsatte till den 15 dec. Tvenne lärare hafva varit anställda för de 24 gossarne. Af dessa voro 5 i högsta klassen samt 6 i den lägsta. Sex gossar voro från Yungning.

I opieasylen ha 12 patienter varit intagna.

En bibelkurs samlades en vecka, den 18—25 nov., hvarvid genomgingos vissa delar af Gamla och Nya testamentet. Dessa bibelstudier voro ledda af Chou Teh-tu, Ringberg och undertecknad.

G. A. Stålhammar.

Yungning.

I samband med undertecknads förflyttning från Honanfu till Mienchih har arbetet i Yungnings distrikt förändrats så till vida, att diakonen Iu Kuangchao flyttat från sitt hem till Mienchih för att där predika i gatukapellet. De kristna, åtminstone männen, äro trogna sin vana att turvis i smärre distrikt samlas i hvarandras hem på söndagarna. Höstens stormöte hölls den 18—20 okt. i Yang-po. Därvid upptogos genom dop i församlingen två nya medlemmar.

En veckas bibelstudium hölls i Yungning stad med i början 6, sedan 12 deltagare. Alla kostnader betalades af kursdeltagarna själfva. Ämnet för studiet var "Satan, hans rike och dess slutliga undergång."

Tvenne kolportörer ha i höst mer odeladt än förr fått ägna sina krafter åt Yungnings distrikt. Af dem ha försålts evangelier till ett antal af 976 samt cirka 200 traktater. I den del af vårt distrikt, som är belägen söder om Lo-floden, har emellertid intet arbete af detta slag kunnat utföras, enär enligt uppgift den mängd röfvare, som hafva sitt tillhåll i dessa bergstrakter, ej lämnat några oantastade, som medfört t. o. m. blott 200 kash. Ett energiskt utrotningskrig mot banditerna med massafrättningar har emellertid satts i gång af myndigheterna, och relativt lugn synes för tillfället ha inträdt. Vår önskan och plan är att begagna oss af dessa omständigheter och under våren 1914 låta bokspridarne träget trafikera vägarna från Yungning till Songhsien i sydost och Luh-si i väster. Den ro och ordning, som regeringens svärd under åratal ej lyckats införa i dessa urgamla röfvarnejder, skulle Guds ord på ett vida bättre sätt kunna gifva åt

landet, om det vunne riklig ingång bland folket. Vi vilja söka att i detta afseende göra, hvad på oss ankommer.

Malte Ringberg.

S. M. K.:s Tacksägelse- och bönedag den 14 mars.

"Tacken Herren, ty han är god och hans nåd varar evinnerligen. Ropa till mig, så vill jag svara dig."

Att i denna stridens och arbetets värld med lof, tack och bön få högtidlighålla en missionens minnesdag är liksom att hvila ut vid en milstolpe på vägen och där stanna i stilla begrundande öfver huru Herren låtit all sin godhet gå framför sina tjänare. Han har ju sagt: "Ställ upp milstolpar åt dig och uppsätt åt dig vägmärken." Liksom fordom skall sången och lofvet, som vid en sådan milstolpe uppstiga från Guds stridsfolk, bringa seger och gjuta sina förnyade krafter öfver arbetets skilda tegar.

I känslan häraf sända vi en hjärtlig uppmaning till missionens alla vänner att den 14 mars på hvarje ort gemensamt frambära missionens arbete i Kina och i hemlandet inför Herren. Bland ämnen till tacksägelse och bön på denna högtidsdag ligga särskildt följande oss på hjärtat:

Tacksägelseämnen.

1. För den framgång och utveckling, som missionsarbetets olika grenar, trots yttre oro och små materiella resurser, vunnit.

2. För de kristna församlingarnas tillväxt; för ökad tillströmning till gudstjänst-lokaler och skolor; för beredda tillfällen att förkunna evangelium på sjukhus, i fängelser och bland soldater.

3. För af Herren mottagen hjälp under tider af stort betryck i ekonomiskt afseende.

4. För all den kärlek, han utgjutit i missionsvänners hjärtan till evangelii verk i Kina.

Böneämnen.

1. Att Herrens Ande måtte hvila öfver alla missionens arbetare i Kina och i hemlandet, så att strömmar af lefvande vatten måtte flyta till de törstande därute och här hemma sända vederkvickelse till alla, som tjäna Herrens rikssak.

2. Att Herren måtte sända nya arbetare i sin skörd och skänka en tid af yttre lugn åt Kinas folk, så att evangelium må växa och utbreda sig utan hinder.

3. Att han ville förse de materiella behof, som arbetet kräfver.

4. Att han ville vidga kretsen af missionsvänner i hemlandet, däri utgjutande bönens och kraftens Ande, samt låta en djupare insikt i tidslägets kraf på Guds medarbetare komma oss alla till del.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under februari månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
259.	Kollekt i Löfångers kyrka under böneveckan gm C. W. E.	20: —
260.	Sparb.-medel från E. G., Skälderviken	—: 75
261.	» » Ersmark gm K. O.	5: 70
262.	» » Innervik » Ö. o. Ö.	50: —
263.	»Juloffer» från » » » Ö.	4: 80
264.	» » » Skråmträsk gm V. L.	6: 10
265.	Kristianstads K. F. U. K.	15: —
266.	»I—I»	200: —
267.	Allerums mfg gm J. P.	51: —
268.	A. H., Ryssby, sparb.-medel	18: —
269.	»Ett litet löf»	100: —
270.	Sparb.-medel från Lanna friförsamling gm E. E. E.	39: 50
271.	»Herrens del» af O. S.	15: —
272.	»För ett försåldt korallhalsband»	12: 50
274.	K. D.	5: —
276.	L. N., sparb.-medel gm C. A., Vadstena	6: 20
277.	Ur Ingrids sparbössa gm E. Ö., Wästerhiske	12: 16
278.	H. N., sparb.-medel gm C. A., Vadstena	1: 80
279.	»Juloffer» af L. O., S. O., E. O., L. O., J. P., S. S., E. A., A. S., Helsingborg och H., Engelholm, gm E. O.	64: 75
280.	J. H., Göteborg	30: —
281.	»Ett löfte åt Herren» af Å—	4: —
282.	»Juloffer» gm C. H., Göteborg	12: —
284.	S. A. B., Åstorp	5: —
285.	»Onämnd» gm E. G., Sollefteå	16: —
286.	»Juloffer» från vänner i Ystad gm S. L.	24: 40
287.	L. J. W., Göteborg, till fru Böllings underhåll	25: —
288.	»Juloffer» af T. B., V. P., C. S., S. L., J. C. gm C. S., Södertälje	26: 25
291.	K. D., Växiö	5: —
292.	O. och H. K., »blanka pengar och ettöringar i Jesu välsignade namn»	5: —
293.	D. N., sparb.-medel gm H. K., Lund	5: —
297.	O. O., Norderö	5: —
298.	»Lilla Ruths sparbössa», Norderö	13: 03
299.	En sparbössa från syskonen J. gm F. M.	6: 60
300.	S. J., Bornholm »	10: —
301.	Spar.-medel från Ingelstorp »	60: —
302.	»Onämnd» »	23: 40
303.	Skärfsta syförening gm F. B.	19: 75
305.	Från Södertäljevänner gm C. B.	10: —
306.	L. E., Stockholm	5: —
307.	X. Y. Z.	70: —
308.	»Onämnd», Tranås, gm K. B.	10: —
309.	E. P., Bjurvalla	8: —
310.	T. L. E., Elfdalen	5: —
312.	K. F. U. M:s missionskretsar till O. Beinhoffs underh.	436: 17
313.	»Tack för svar på bön»	25: —
314.	F. J., Luleå, sparb.-medel	4: 08
317.	Fil. 4: 19	20: —
318.	Huskvarna mfg gm S. S.	50: —
319.	»Onämnd» » »	15: —
320.	»Juloffer» » »	25: —
321.	S. N., Kristdala	7: 50
322.	Kinagruppen inom K. F. U. K., Göteborg	50: —
324.	Från söndagsskolan Oskarsv. 32, Dufbo	4: 27
325.	Kollekt i Svartvik 17/2 gm E. R.	23: —
326.	I. J., Värnamo	10: —
327.	Erstorps missionskrets gm H. H., Finspong	10: —
	Transport	1,711: 71

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	1,711: 71	
328.	M. S., Mora	150: —	
329.	K. F. U. M:s missionskrets, Göteborg, till Andr. Ericssons underh.	150: —	
331.	Kollekt vid missionsgudstjänst i Sundsvalls kyrka $^{8}/_{2}$	35: —	
332.	Kollekt vid missionsföredrag å K. F. U. M., Sundsvall, $^{10}/_{2}$	12: 29	
333.	Kollekt vid Hofvid	4: 50	
334.	Medl. i Sundsvalls missionskrets (K. F. U. M.) till Andr. Ericssons underh.	20: —	
335.	Månstorps mfg gm K. S.	20: —	
336.	G. S., Upsala, till M. Ringbergs underh.	25: —	
337.	H. L., Stockholm	300: —	
338.	Boda mfg gm J. P.	38: —	
339.	Sparb.-medel från Skärfsta skolbarn gm E. G.	7: —	
342.	G. L., Helsingborg	10: —	
343.	E. R., Göteborg	50: —	
344.	G. Å., Oviken, sparb.-medel	15: —	
345.	Missionsvänner i Källunge & Wallstena	51: 56	
346.	L. U., Stockholm, sparb.-medel	30: —	
347.	J. N., Umeå »	62: 36	
348.	Skärfsta syförening gm F. B.	15: 35	
349.	M. S. » »	7: —	
350.	K. G., Ersmark, sparb.-medel	4: 71	
351.	W. E., Stockholm, till B. H.	5: —	
352.	A. K., Linköping »	5: —	
353.	»Tre bondetågsmän» »	10: —	
354.	E. Å.	25: —	
355.	J. B—n	50: —	
356—361.	K. L., M. M., J. W. F., B. S., E. F., J. N. gm J. N., Kramfors	15: —	
362.	»Juloffer» af J. L., E. F., C. A., H. H., C. G., O. P., M. J., L. B., J. L., A. J., A. C., H. F., M. F. gm M. F., Herrljunga	12: 45	
363.	»Juloffer»	10: —	
364.	T. N., Gustafsberg	5: —	
365.	E. Å., Linköping	200: —	
366.	Ur skolbarnens sparbössor gm M. P., Ånge	4: —	
367.	A. D., Sparb.-medel gm M. P., Ånge	4: 70	
368.	»Onämnd» gm M. P.	3: 30	
369.	Jkpg. mfg till N. H.	100: —	
370.	Från en skolklass i Upsala gm G. G.	1: 50	
371.	»Juloffer» och andra gåfvor » »	41: —	
374.	M. och C. S., Luleå	15: —	
375.	K. E., Knutby	20: —	
376.	G. L., sparb.-medel gm S. J., Vara	2: 61	
377.	H. B. » » »	7: 87	
378.	H. J. » » » »	6: 92	
379.	R. A. » » » »	3: 11	
380.	A. J. » » » »	2: 86	
381.	H. N. » » » »	1: —	
382.	A. » » » »	1: —	
383.	A. K. » » » »	2: —	
384.	G. A. » » » »	15: —	
385.	S. J., Vara »	8: —	
386.	»Onämnd», sparb.-medel gm E. R.	10: —	
387.	Lilla Svenska Barnt. Exp., Jkpg.	10: —	
388.	»Juloffer» från vänner omkring Ljungby gm E. S.	7: —	
389.	O. A., Myrhult	5: —	
391.	A. O., Norderö	22: —	
392.	»Tackoffer till Herren» från E. O., Jkpg	50: —	
393.	Bönekretsens sparbössa, Norrköping	25: —	
394.	Söndagsskolan i Grytgöl	16: —	
395.	Kollekt i Sulegång $^{22}/_{2}$	5: 09	
396.	»Juloffer» gm H. H., Kristdala	2: —	
397.	D. H. T.	33: 50	3,482: 39

	Kr. Ö.
Transport	3,482: 39

Särskilda ändamål:

273.	»Extra gåfva till Gud» till skolverksamhet	500: —
275.	A. K., Linköping, för evang. Wang Fuh-seng	100: —
283.	Vänner i Göteborg till David Landin, hjälp till underh. för en gosse i skolan i Yuncheng	25: —
289.	»Juloffer» från vänner i Ystad till sommarhemmet	4: —
290.	M. P., Göteborg, för Tsui Yuan-y:s underh.	20: —
294.	K. D., Wäxiö, för Li Hsi-was underh.	50: —
295.	Skolbarn i Bankeryd till Kinabarnen	2: 70
296.	Visby femöresförening för Stålhammars till hjälp i evangelisationsarbetet i Kina	27: —
304.	C. och O. F., Södertälje, för fru Stålhammars verksamhet	20: —
311.	Huskvarna söndagsskola för Heo Fuh-Ynens underh.	25: —
315.	K. W., Stockholm, för skolverksamhet	100: —
316.	Visby ungd.-krets till Hsiai Tong-was underh.	50: —
323.	Daggryningen i K. M. A. till flickskolan i Honanfu	500: —
330.	A. G., Stockholm, för fru Stålhammars verksamhet	25: —
340.	J. F. E., Edane, till N. Svenssons verksamhet	20: —
341.	H. B., Vara, till läkarhjälp för »Frost»	10: —
372.	M. K., Norrköping, till skolarb. i Sinan	5: —
373.	M. och C. S., Luleå, till en bibelkvinnas underh.	150: —
390.	Jkpgs-kretsens Kristl. ungd.-förbund till I. Ringbergs bibelkv.	150: — 1,783: 70
	Summa under febr. månad kr.	5,266: 09

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Så säger Herren, — — — låten mig hafva omsorgen om mina barn och om mina händers verk!

Es. 45: 11.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 22—26 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11, Göteborg.*

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 7. Årg. 19. I APRIL 1914. Pren.-pris 1: 35.

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Genom korset. — Bibelspridning i Kina, I. — Utdrag ur rapporterna från flickskolorna. — Kristi kärleks omskapande makt. — Brefafdelningen. — Religionsfrihet. — Den 14 mars 1914. — Reseminnen. — Röfvaröfverfall på en norsk missionsstation. — Tacksägelse- och böneämnen. — Jullådorna.

Genom korset.

Och med Gud försona dem båda i en enda kropp genom korset, då han på detta dödade fiendskapen. Ef. 2: 16.

Golgata! Under dessa dagar borde detta ord ljuda med kraft i våra hjärtan. Ordet Golgata borde beröra hvarje hjärtesträng hos ett Guds barn. Det talar om honom, som "blef upphängd på trä och dödad" (Apg. 10: 39) för att gifva sitt lif till en återlösning för de förlorade. Det tillropar oss: "Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke skall förgås utan hafva evigt lif." "Han blef sargad för våra öfverträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull. Näpsten lades uppå honom, att vi skulle hafva frid. Herren kastade allas våra synder uppå honom." Underbara kärlek, ådagalagd af honom, som är *Fader* öfver allt, hvad fader heter! Underbara kärlek, ådagalagd af enfödde *Sonen!*

I stilla tillbedjan må vi blicka upp mot korset, instämmande i psalmsångarens ord:

"O hufvud, blodigt såradt,
Af smälek höljdt och spe;
O hufvud, kvalfylldt, tåradt,
Djupt böjdt i ångst och ve;
O hufvud, som bort firas
Med ära stor, men nu
Begabbas, törnesiras,
Högtlofvad vare du!"

Händer och fötter hafva de genomborrat med hvassa spikar. Plågad af en outsäglig törst på grund af smärtorna och en brännande feberhetta, är Guds Son upphöjd på korset för att bära en förlorad världs synder samt för hvarje troende hjärta öppna portarna till himmelriket.

Förlåten har remnat, den förlåt, som skiljde oss från Fadershjärtat, återlösningen genom blodet har blifvit fullkomnad, så att vi nu, om denna återlösning af oss emottagits, äro välbehagliga inför Gud i den älskade. Ära vare Lammet!

Men det med Anden smorda ögat ser icke blott i Guds Sons lidande och död rening från synden utan äfven själfva himlarnas rening, i det att den dag kommer, då han utkastas, som är Guds och människornas afsvurne fiende, han, som brakt synden och döden in i världen (Upp. 12: 8, 9).

Den med Anden smorde ser på Golgata, hur den Helige blef gjord till en förbannelse för oss, så att genom honom syndafallets följder blefvo afvända, så att genom hans lidande och död på korset en ny skapelse blef möjlig.

"På det han skulle skapa en ny människa" (Ef. 2: 15). Detta ord innesluter med nödvändighet "den gamla människans" död. När Adam föll i paradiset, trädde dödsdomen i kraft (Rom. 4), och på Golgata gick denna dödsdom, som hvilade öfver hela det adamitiska släktet, ut öfver honom, som "för våra synders skull blef utgifven". I paradiset föll hela människosläktet genom honom, som var dess hufvud, Adam, och på Golgata möjliggjordes uppresandet af ett nytt släkte, en ny skapelse genom

ett nytt hufvud, Guds Krist. Hade icke fallet genom Adam skett, skulle offret på korset icke ha erfordrats.

Tillämpa vi ordet om korset praktiskt, på oss personligen, så måste vi först med aposteln Paulus instämma i de orden: "I mig, det är i mitt kött, bor intet godt", detta såsom ett Amen på Guds uttalande öfver den fallna skapelsen. Men med frimodighet och glädje våga vi äfven på grund af vår förbindelse med det nya hufudet, Kristus, tillämpa på oss detta ord: "Om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse." I Adam fördärfvad och stående under dödsdomen, "i Kristus" en ny skapelse, frikänd från fördömelse. "I Kristus" har den troende aflagt "den gamla människan, som genom bedrägeriets lustar fördärfvar sig" (Ef. 4: 22), och "i Kristus" har Andens lag gjort honom fri från syndens och dödens lag (Rom. 8: 2).

Golgata är den enda plats, där den fallna människan blir förnyad. Och som en sista frukt af det på korset framburna försoningsoffret skall det blifva "en ny himmel och en ny jord, i hvilka rättfärdighet bor", afsedd att bebos af dem, som i Kristus Jesus blifvit nya människor.

Ordet om korset är Guds ord till världen. Det är den af honom lagda vägen, på hvilken människosläktet kan komma åter till honom. Ordet om korset talar om hans fadershjärta och om hans allmakt, att han kan rädda en värld, som sjunkit så djupt, att den genom intet mänskligt medel stod till att frälsa. Liksom ordet: "Varde ljus!" på den första skapelsedagen frambrakte ljus, så skall ock ordet om korset uträtta det, hvartill det blifvit utsändt.

Ordet om korset är Guds kraft. Det talar om en oändlig kärlek, om offer, om frigörelse. Genom Guds Ande måste det därför bäras ut till sådana själar, som behöfva befrielse. Blott mänskliga ord och åsikter, uttalade om korset, verka intet. Nej, det enda, som verkar en ny skapelse, är Guds eget ord om korset, detta ord, som uppenbarar hans hjärtelag mot syndare. Uttaladt af hans egen Ande bär det uti sig Guds allsmäktiga, befriande makt.

Hur väl behöfver världen icke detta ord om korset, detta ord, som befriar från syndens skuld, från hvarje syndaboja, från träldomen under satan!

På långfredagen, när Guds Lamm fördes till slaktbänken, när smärtornas man på korset gaf sitt lif till ett skuldoffer, fullbordades Guds stora återlösningsverk. Då gaf Fadershjärtat det bästa, det största det hade att gifva, för att frälsa oss, syndiga människor, från fördärfvet, för att draga oss till sig och göra oss till himmelrikets arfvingar.

När solen dolde sitt anlete för världens döende Frälsare, när änglarna stodo där med återhållen andedräkt, stilla tillbedjande, då höra vi Guds Lamm på korset, under det jorden bäfvar, ropa ut öfver skapelsen sitt: *"Det är fullkomnadt!"* Ja, han hade fullbordat det verk, som hans Fader hade uppdragit åt honom, hade vunnit segern, hade genom sitt blod vunnit en evig förlossning.

O, att detta ord om korset med hela sin underbara makt finge ljuda in i hvartenda människohjärta, öfver alla land, ända till jordens aflägsnaste ändar, och utveckla sin förnyande, omskapande kraft, så att alla fölle till hans fötter, som har köpt oss åt Gud med sitt blod!

(Från "The Overcomer.)

Bibelspridning i Kina.

I.

Missionär Keller i C. I. M. berättar följande:

Det är nu fyra år, sedan en stor barkass ångade uppför Siangfloden i Hunan, Kina, och kastade ankar utanför Changsha, provinsens hufvudstad. Skyndsamt steg en grupp utländingar och kineser i land och började med stor ifver i hvarje hus och hvarje bod utdela små nätta profaskar med cigarretter. Mot aftonen ställde sig dessa män vid stadsportarna på i hast uppställda träställningar, och nu fick hvarje bonde eller köpman, som passerade, för intet en sådan liten cigarrettask. Men icke blott vår hufvudstad med kringliggande städer och byar besöktes på detta sätt, den ena efter den andra; liknande grupper af män voro på samma sätt verksamma i andra delar af landet. Deras plan var att på kortast möjliga tid förse hvarje hus och hvarje bod i Kina med cigarrettprof för att så försäkra sig om afnämare för sin vara.

När vi missionärer sågo denna ifver och hörde talas om dessa vidtomfattande planer, framställde sig för vårt inre öga de tusende och åter tusende städer och byar med deras millioner människor, som hvarken hört talas om Jesus eller sett någon bibel, men som nu gratis skulle få de utländska cigarretterna. Våra hjärtan upptändes af sorg och blygsel, men på samma gång klappade de af glädje inför en stor plan. Hvarför skulle ej den himmelske Konungens sändebud uppgöra lika vidtomfattande planer samt vara lika kloka i utförandet af dem, lika snabba att handla?

Just vid den tiden kom en gåfva från Amerika med detta angifna ändamål: "Till kostnadsfri utdelning af biblar i Hunan." Jag inbjöd till mig en kristen skollärare och några evangelister, berättade dem, hvad jag erfarit, och frågade, om det ej skulle vara en glädje för dem att samla en liten skara

medhjälpare och så använda sin fritid till att med dem besöka trakter, som ännu voro alldeles oberörda af evangelium. Jag lofvade att utrusta dem med böcker och lifsmedel samt en båt. Planen upptogs med hänförelse, och i frivillig tjänst upplefde denna skara af evangelister, lärare och kristna yrkesidkare från olika missioner en lycklig och välsignad feriemånad. Vid sin återkomst afgåfvo de en upplyftande och andeuppfylld berättelse om sitt arbete.

Vi skrefvo härom till våra vänner i Amerika, berättade äfven om den kinesiska barkassen och cigarrettförsäljarnas arbete, samt hur deras exempel satt oss i rörelse. Vi riktade ock deras uppmärksamhet på de i Hunan så särskildt gynnsamma förhållandena, i det att provinsen kan genomfaras på vattenvägar i alla riktningar. Våra vänner i Amerika insågo sakens stora betydelse. Ropen från de 22 millionerna i Hunan trängde till deras hjärtan, och de togo det som en maning från Gud, att, såvidt det stod i deras förmåga, sätta oss i stånd att besöka hvarje plats i vår provins för att förkunna det glada budskapet om Jesus och såsom fri gåfva öfverlämna till hvarje familj ett exemplar af någon bibeldel. Jag blef anmodad att åtaga mig utbildningen och utsändandet af bibelspridare för utförande af den stora planen. Med min missionsstyrelses tillåtelse antog jag uppdraget, och för närvarande hafva vi två grupper med hvardera tolf kolportörer. Hvarje grupp står under ledning af en evangelist och reser omkring på en kinesisk husbåt.

Om bibelspridning skall kunna bli till välsignelse, är det absolut nödvändigt att sörja för vården af kolportörernas andliga lif. De måste vara sådana män, som dagligen tillväxa i nåden och i kännedomen af Gud och hans ord, män, besjälade af en brinnande åstundan efter själars frälsning. Därför är det vår sträfvan att göra våra båtar ej blott till boklådor utan äfven till bibelskolor. Efter en bön- och bibelstund på morgonen gå männen i land, två och två, och besöka så många hus, som det är dem möjligt att nå i grannskapet af den förankrade båten. På samma gång som vi inskärpa hos kolportörerna, att de ej böra förspilla tiden med onödiga samtal och dispyter, söka vi göra klart för dem, att hjärtearbete i några få hus är viktigare än ett mekaniskt aflägganden af en mängd besök.

Snölejon, gjordt af skolflickorna i Ishih skola.

Utdrag ur rapporterna från flickskolorna.

Ishih.

"Skicklig till det eviga lifvet i Gud." Huru innerligt önskar man ej, att vårt arbete här ute i Kina under år 1913 i någon mån fått bidraga härtill, det högsta målet för all undervisning!

Här i Daggryningens flickskola i Ishih ha vi vid en återblick på det gångna arbetsåret all anledning att lofva och prisa Herren för hans bevarande makt. Under vårterminen och ännu mer vid början af höstterminen gingo farliga epidemier rundt omkring oss, men vi skonades — af nåd.

Under vårterminen voro eleverna 25 och höstterminen 26 i alla åldrar från 7 till 20 år. Snälla och flitiga hafva de alla varit öfver hufvud taget, men hvad vi längta efter, är att se kärleken till Jesus mer lefvande framträda, ja, att se de unga redan tidigt lefva ett medvetet lif med Gud.

Förtröttens ej att bedja för våra flickskolor!

Maria Björklund.

Puchow.

Efter revolutionen, då arbetet i skolan låg nere, gingo några af våra elever i regeringens skola i Yuncheng, där den äldsta ibland dem, Dih Yü-tsing, var anställd som lärarinna. Hon kände sig dock manad att lämna denna väl aflönade plats för att börja i missionens skola i Puchow, och trots alla öfvertalningar och försök, som gjordes för att få henne kvar, lyckades hon bli fri.

I jan. satte missionär Tjäder skolan i gång, och Yü-tsing jämte en kinesisk lärare, herr Tsao, skötte undervisningen. 17 elever infunno sig och fördelades i 4 klasser.

Vårterminen slutade i juni, och höstterminen började den 15 sept. med samma lärarepersonal, förstärkt genom fröken Halldorfs ankomst. Hon undervisade i sång och latinisering. Eleverna voro inalles 19; till följd af sjukdom måste dock en af dem resa hem.

Den 22 okt. återkom jag i sällskap med fröken Wibell. Fröken Prytz ankom den 19 nov. Vi funno både lärare och elever vid godt mod. Yü-tsing berättade, att hon trots allt ansvar och det dryga ar-

betet känt sig mycket lycklig och särskildt förnummit Guds närhet.

Den 18 dec. afslutades läsåret med examen, som visade, att ett godt arbete utförts.

Nytt läsår börjar, vill Gud, den 19 jan. 1914.

Vi tacka Herren, som bevarat våra kära flickor under alla oroligheter och fört oss åter hit i frid.

"I skolen prisa Herrens, eder Guds, namn, som med eder har underligen handlat, och mitt folk skall icke komma på skam till evig tid." Joel 2: 26.

Maria Nylin.

Kristi kärleks omskapande makt.

Från missionär R. Andersson i Honanfu ankom nyligen ett bref, som bland annat innehöll följande: "De troende i Changyang hafva samlat ihop några täl (1 täl = kr. 2: 50) och bedt mig köpa något siden till en dräkt åt fru Blom. Gamle Chang Tienchio sade, då han ombestyrde detta: 'Vi kände det så svårt, då fru Blom kom hit sårad, och vi ej kunde göra det minsta för henne. Nu vilja vi på detta sätt visa, hvad vi då kände i våra hjärtan men ej funno uttryck för.' Stora tårar kommo i hans ögon, då han sade detta."

Detta kärleksbevis från den lilla gruppen af troende i Changyang visar, huru oriktig den vanliga uppfattningen är, att kineserna skulle vara känslolösa och otacksamma. Det visar också, att de äro mottagliga för Kristi kärlek, uppenbarad i missionärernas lif och arbete, och att denna kärlek framkallar genkärlek, som söker sig uttryck trots fattigdom och svårigheter.

För den som känner bäraren af budet till missionär Andersson, har brefvet dock en särskild, personlig betydelse. Gamle Chang ansågs före sin omvändelse vara en mycket farlig person. Han var girig och maktlysten samt skicklig rättegångsförare, hvarför han med alla till buds stående medel brukade rikta sig själf på andras bekostnad. Genom Guds Andes kraft förvandlades hans sinne. Förslagenheten blef uppfinningsrikedom för andras bästa, snikenheten omtänksamhet för Guds verk, hårdheten medkänsla för alla lidande. Han kom en gång till mig och begärde råd och hjälp, emedan orättrådiga grannar hade huggit ned och bortfört träd, som vuxit på hans åker. "Jag vet ej, hur jag skall kunna sätta någon gräns för deras ofog", sade han. "Förr vågade ingen så mycket som trampa ned gräset på en åkerren för mig, men nu våga de göra hvad som helst, ty de veta att, sedan jag blef troende, har jag ej hämnats på mina ovänner, ej ens okvädat dem." — Man förstår, att det var ett återsken af Kristi kärlek, som lyste fram, då denne man med stora tårar i ögonen frambar det i brefvet nämnda uttrycket för känslor, hvilka trots de två år, som förflutit sedan öfverfallet, alltjämt sträfvade att blifva lagda i dagen.

Carl F. Blom.

Utdrag ur bref.

Herr *Aug. Berg:* Yuncheng den 2 februari 1914.

En kinesisk evangelist, Hsieh, bördig från K'aifeng fu i Honan, men bosatt i Anhuei, vistas f. n. i provinsen och håller evangeliska möten. Han verkar ungefär som Mr. Goforth och för öfrigt efter C. I. M:s linier. Den första mars kommer han hit och stannar här en vecka. Jag har sändt inbjudan till församlingarna i Shansi och Shensi.

Fröken *Emma Andersson:* Honanfu den 6 februari 1914.

Det är underliga tider härute i Kina. Efter den vind af frigörelse och framåtskridande, som blåste för ett år sedan, ha vi kommit in i den starkaste reaktion. Röfverier, mord, lönmord och afrättningar höra till ordningen för dagen. Tortyr, som faktiskt var afskaffad, användes troligen i större utsträckning än någonsin förr mot *politiska* fångar. Det är förfärligt hemskt.

Denna del af vår provins torde vara en af de oroligaste platserna i Kina. Vi ha icke långt ifrån oss den "Hvita vargen", som uppträder i spetsen för ett, ja, ända till två tusen anhängare, väl beväpnade och oerhördt djärfva män. Vi bedja Gud snart sätta en gräns för hans framfart.

Å andra sidan går Guds rike framåt. Det är rörelse i hela vårt distrikt, Gud vare tack! Vi skulle dock mycket önska att se ett djupare Andens verk hos de troende. Vi finge det väl, om vi själfva vore fyllda af Guds Ande. Bedjen för oss och för de troende!

I slutet af denna månad reser jag, om Gud vill, till lensi och hoppas få stanna där en månad.

* * *

Puchow den 5 februari 1914.

Kära missionsvänner!

Efter att ha tillbringat dagarna efter bröllopet samt julhelgen i de kära syskonen Bergs hem reste min hustru och jag hit till det för mig kärt vordna Puchow. Om Gud vill, är meningen, att vi här skola få vårt arbete, och hoppas vi med Herrens hjälp få blifva till välsignelse för den rätt stora församlingen. Ehuru det är öfver 20 år sedan evangelium började förkunnas här, är det mycket litet vunnet ännu, åtminstone i staden. Det kännes så underligt att från den rätt upplysta och bildade "hufvudstaden" Yuncheng komma ut i en "landsortsstad", där man ännu af många betraktas med misstroende och kan bli utskrattad midt på gatan.

Att af den s. k. bildade klassen betraktas med öfversitteri och *medlidande* och af folket i allmänhet såsom något ovanligt, som man så litet som möjligt vill komma i beröring med — detta är ej

lätt eller uppmuntrande, i synnerhet sedan man i Yuncheng fritt kunnat umgås med hög och låg. Husbesök af våra systrar är nog den bästa och säkraste vägen att öfvervinna motvilja och motstånd. För detta arbete är dock *en god bibelkvinna* nästan oundgänglig, och just en sådan äro vi utan. Måhända Herren kan leda någon att vilja vara behjälplig vid detta viktiga arbete i denna stad.

Att samla barn till söndagsskola är dock ett sätt att vinna de äldre, men äfven denna väg har hittills visat sig ganska knagglig. Icke för ty hade min hustru öfver tio småttingar för första gången i söndags. Några deras mödrar voro ock här. Må Gud välsigna detta arbete i fortsättningen! Meningen är, att seminarieeleverna skulle hjälpa till. Vår unge evangelist, förra året utexaminerad från seminariet i Yuncheng, där han med glädje och framgång arbetade i en söndagsskola, har hittills fullkomligt misslyckats i sina bemödanden att om söndagarna samla elever från stadens skolor. De unga äro nästan utan undantag villiga och glada att få komma, men nekas af sina föräldrar, särskildt mödrarna, att gå hit. Vi tro dock på dessa svårigheters öfvervinnande i Herrens kraft. Arbetet ute på landsbygden är mer uppmuntrande. Befolkningen där är tillgängligare.

"Icke genom någons styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot."

G. W. Wester.

* * *

Pucheng, Kina den 5 febr. 1914.

Älskade vänner!

Guds frid!

"Med Gud kunna vi göra mäktiga ting, han skall förtrampa våra fiender."

Länge har jag önskat skrifva till eder, men nu först har det blifvit mig möjligt. Som de flesta af eder veta, flyttade vi hit till Pucheng i slutet af okt. Just i flyttningen var vår lilla ettårige gosse Lennart mycket illa sjuk. Vi trodde han skulle bli krympling för lifvet. Men Gud hörde våra bönerop och återställde honom fullkomligt, så att han nu är frisk och duktig. Så äro vi alla friska, prisad vare Herren därför! Vår Margaret är nu fem år.

Vi fingo hit med oss två kära systrar, Anna Rosenius och Ingeborg Ackzell. Den senare har varit i Kina blott litet öfver ett år. Här i staden ha syster Anna R. och jag tillsammans med våra två bibelkvinnor gjort husbesök, och vi ha funnit det mycket uppmuntrande. Nästan öfverallt blifva vi väl emottagna. Hvad som har hjälpt till att öppna hemmen, är kanske mer än något annat min mans behandling af sjuka. Han har sådan tre dagar i veckan. Hvarhelst vi sedan träffa någon patient, känna vi oss genast hemma. Hans rykte som läkare sprider sig alltmer, så att han har fullt upp att göra.

Vid jultiden inträffade en ganska svår ekonomisk kris i vår mission, så att om vi ej helt oväntadt fått medel af ett par systrar i Amerika, hade vi ej kunnat ha något yttre julfirande bland våra kära kineser. Men, som sagdt, Gud hade på förhand försett med extra medel, så att vi kunde glädja både stora och små. Här hade aldrig firats jul förut, så vi ville göra det så högtidligt som möjligt. Inga granar stå till att få, men vi fingo köpa två små cypressträd, och dem bundo vi ihop, det ena öfver det andra, så att det blef ett vackert, högt träd. Sedan klistrade vi blomsterkort på rödt kinesiskt papper och hängde granen full med sådana, samt ljus. Det hela tog sig riktigt vackert ut. Vi hade också fyllt papperspåsar med kinesiska kakor, frukt och nötter. Dagarna före jul inbjödo vi alla barn, som vi kunde träffa, att komma. Vi blefvo ej missräknade. Före middagen började de samt en del kvinnor att komma, fast vi hade sagt, att festen ej skulle börja förrän frampå eftermiddagen. För att kunna tända granen så fort som möjligt hade vi hängt skynken för fönstren. O, hvad ögonen tindrade på de femtio småttingar, som samlats, då denna märkvärdiga akt gick af stapeln! Sedan flera sånger sjungits och bön och tal hållits, utdelades påsarna till barnen samt korten, som hängde i granen. De stora fingo äfven litet traktering. Att alla voro mycket förtjusta, behöfver knappt sägas. En gumma sade efteråt till mig: "Ja, något så märkvärdigt har man aldrig förr sett i Pucheng." "Nej", instämde en annan, "det här var något att vara med om! Jag bad min grannkvinna komma med till festen, men hon sade, att hon ej hade tid. Jag själf hade varit på marknad och var så rädd, att jag skulle komma för sent. När jag kom in i kapellet och fick se, huru förfärligt vackert det var, sade jag till min gosse: "Skynda dig hem och tala om detta för Hsie tasao, så hon kan komma och få se!" Han sprang iväg fortast möjligt, och snart var Hsie-tasao (som "ej hade tid att komma") med sina två gossar där. Och glad var hon, då hon kom. Sedan den festen ha hennes två gossar samt flera andra barn troget besökt söndagsskolan. Hennes minsta gosse, en liten parfvel på fyra, fem år, berättar så rart för sin far, hvad han hör på söndagen. Sedan berättar fadern med sådan stolthet för andra om sin gosse.

En dag, då jag med bibelkvinnan var ute på husbesök, bad en kvinna oss stiga in i hennes hem. Då vi talat med henne, hörde vi till vår förvåning, att hon kunde läsa litet, och funno att det hade hennes elfvaåriga flicka lärt henne. Hon sade: "Jag kan ej själf komma till mötena på söndagen, ty jag måste se efter dörren, men min flicka får komma, och sedan kan hon lära mig. Hon har gått till söndagsskolan sedan den där festen, Ni hade för barnen." Sådant är ju uppmuntrande att höra. Vi prisa Herren, att vår söndagsskola växer. Förliden söndag voro omkring 150 närvarande, barn och stora tillsammans. Här tyckes det vara lätt att få tag i de små barnen, så vi ämna med Guds hjälp så fort som möjligt öppna också en Kindergarten. Vi sågo, till hvilken nytta en sådan skola var i Chefoo. I en amerikansk mission där hade de haft Kindergarten i många år, och resultatet var, att barnen därifrån gingo öfver till dagskolor för både

gossar och flickor, så att dessa skolor voro alldeles öfverfulla. Från dessa skolor fingo de sedan troende elever för sitt seminarium. Jag fick härom-dagen ett bref från en missionär, som arbetar mycket för söndagsskolor i Kina, däri han säger: "Jag tror fullkomligt, att det snabbaste sättet att evangelisera Kina är att börja med barnen." Jag instämmer fullkomligt med honom. Och det veta vi ju alla, att de som kunna vinna barnens hjärtan, vinna snart nog äfven föräldrarnas. Hjälpen oss bedja för denna gren af vår verksamhet och om möjligt intressera söndagsskolbarn att taga del i bönen för de små kinesbarnens frälsning!

Eder i Herrens tjänst lyckliga

Maria Linder.

* * *

Juicheng den 7 febr. 1914.

Älskade vänner i syföreningen!

Därföre frukta vi icke, om än jorden omhvälfdes och bergen vacklade och sjönke i hafvets djup.

Ett hjärtligt tack för jul- och nyårshälsningen samt de dyrbara Herrens ord, som medföljde! Vi tacka Gud för eder förbön och hågkomst. Huru mycket mer maktpåliggande och tröttande skulle icke arbetet vara, om ingen funnes, som hölle armarna uppe i trogen förbön! Hopplöshet och modlöshet skulle då snart få öfverhanden.

Mycket folk kommer till mötena och äfven gästrummen. I söndags var möteslokalen packad med män och kvinnor, och dörrarna stodo öppna, ty alla, som ville, kunde ej komma in. Omkring hälften fingo stå af brist på bänkar. Mest ondt gjorde det mig om kvinnorna, af hvilka många fingo stå under en hel predikan på sina små förkrympta fötter. Ingen hade brådt, ty det var den 7:de i första månaden på kinesiska nyåret, och den dagen arbetade ingen. Efter mötenas slut gingo många till gästrummen. Kvinnornas gästrum var alldeles fullt öfver en timma. De lyssnade uppmärksamt, under det bibelkvinnan och jag hjälptes åt att tala med dem om den lefvande Guden och frälsningen i Kristus Jesus. Jag var trött, då jag kom in för att spisa middag, men lycklig. O, huru gläder det inte våra hjärtan att se människor lyssna till evangelium! Vi bedja, vi hoppas och tro, att utsädet skall gro och bära frukt i många hjärtan. För närvarande har min man en bibelkurs för församlingsmedlemmar och sökare. De äro så flitiga att göra anteckningar. Må Herren få fördjupa deras andliga lif och kunskap i Guds ord! När de slutat, hoppas jag kunna samla de troende och intresserade kvinnorna till en veckas bibelläsning. Vi bedja att i fortsättningen få vara inneslutna i eder förbön. Med hjärtliga hälsningar från min man och

Eder i Kristi kärlek förenade

Gerda Carlén.

Kristus har blifvit utgifven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull.

Religionsfrihet

tillförsäkrar Juanshikai Kinas folk, trots det att den s. k. rådgifvande församlingen lyckats genomdrifva, att tillbedjan af Konfucius i förening med offer skall äga rum i hans tempel vår och höst, att tillbedjan vid "Himlaaltaret" i Peking, också i förening med offer skall försiggå vid vintersolståndet, och trots det att den s. k. ko-to-ceremonien vid dessa tillfällen skall utföras. Presidenten betonar kraftigt, att detta steg i reaktionär riktning *icke* innebär, att konfucianismen blifvit *statsreligion*, och att ko-to-ceremonien — hvilken utföres så, att man i knäböjande ställning slår pannan mot marken — icke är att betrakta som en religiös ceremoni, en hyllning åt naturkrafterna, utan som en politisk. Ingen af folket, heter det, kommer att tvingas till utförande af denna ceremoni, utan detta blir en helt och hållet frivillig sak.

Vi må tacka Gud, att Konfucii anhängare ännu icke lyckats i sina sträfvanden att få konfucianismen upphöjd till statsreligion och för den utlofvade religionsfriheten. Men må vi ock flitigt bedja, att Kinas folk får behålla denna religionsfrihet, och att evangelium vinner allt större seger i alla samhällsklasser!

Den 14 mars 1914.

Insändt från en vän i landsorten.

Så möts vi då i dag vid nådens tron
Från skilda platser, ja, från fjärran Kina.
Ur våra hjärtan går en lofsångs ton
*För all den **nåd**, som Gud beskär de sina.*

Tack, käre Gud, för tider, som ha flytt,
Se'n Erik Folke landsteg uti Kina!
Välsigna dina sändebud på nytt
Och låt ditt ljus därute klart få skina!

*Välsigna **dem**, du särskildt uppdrag gett*
Att för missionen uti Kina verka!
Vi prisa dig för hvad du hittills gett.
Må du alltfort med nya krafter stärka!

Gif växt åt ordet, de få nåd att så
I hem, i byar, köpingar och städer!
Och låt därur en härlig skörd framgå,
Som Jesu ömma hjärta riktigt gläder!

Bevara, fostra dem, som du har fört
Från otrons mörker och dess dolda snaror!
Låt ordet om Guds kärlek, som de hört,
Dem skänka kraft att trotsa alla faror!

*Välsigna **Dufbo** och **de kära där**,*
Som för en tid där hafva fått sitt näste!
Låt öfver dem din nåd städs flöda ner,
Att de i klippan också ha sitt fäste!

Välsigna dem, som i vårt fosterland
Det uppdrag fått att ombud här få vara!
Gif nåd, att vi må styrka deras hand,
Att vi vid trossen trogna måtte vara!

Och låt till sist oss för din tron en gång
Få samlas in ibland den sälla skara,
Som stämmer in i Lammets nya sång
Och evigt skådar Jesu anlet klara!

C. A.

* * *

En ganska stor skara missionsvänner hade på denna missionens tacksägelse- och bönedag samlats på Margaretahushållsskolan i Stockholm.

Två till hjärtat gående föredrag höllos — det ena af rektor *Joh. Rinman* öfver orden: "Du Gud hör bön" — det andra af öfverste *H. Dillner* öfver orden: "Jag vill upphöja dig, min Gud, och lofva ditt namn alltid och evinnerligen." Båda dessa föredrag hoppas vi framdeles få införa i vår tidning.

Brinnande voro de böner, som sedan uppsändes för missionen och dess kära arbetare, och ur hjärtedjupen frambars ock åt Herren lof och tacksägelse för all hans nåd och trofasta omvårdnad under de gångna 27 åren.

Reseminnen.

Af *Anna Eriksson.*

Den 30 december ingick kall och blåsig. På perrongen i Sin-ngan hsien vandrade fyra kvinnliga missionärer fram och åter i väntan på det ankommande tåget från Honanfu. Redan vid 7-tiden voro de där, men se, tidtabellen hade blifvit ändrad sedan i går. Dock var det ej att lita på den för tågets afgång uppgifna tiden, hvadan det inte heller lönade att återvända till staden. Ändtligen hörs hvisselpipan. Passagerarna äro ej många med detta tidiga tåg. Men så hade de varit dess flera den föregående eftermiddagen. En komisk scen måste jagberätta från den färden. När tåget lämnade den nya stationen i Honanfu, stod en medelålders, välklädd man i den öppa kupédörren och spejade framåt mot den gamla stationsplatsen, där tåget också skulle stanna. Framkommen dit sökte hans blick åt alla håll; tydligen väntade han någon, som ej syntes till. När så tåget åter sattes i gång, hoppade han i förargelsen jämfota och utropade: Che-ko p'oniang! = en sådan gemen gumma! Därpå satte han sig ned på bänken, grå i ansiktet af vrede. Fröken Andersson och jag kunde ej låta bli att skratta och gratulera "gumman", att hon ej var inom räckhåll just då, ty hon hade säkert fått sig en upptuktelse, som hon inte glömt på länge. En medresande, som förstod situationen, sökte trösta den förargade mannen, och småningom blef han glad igen.

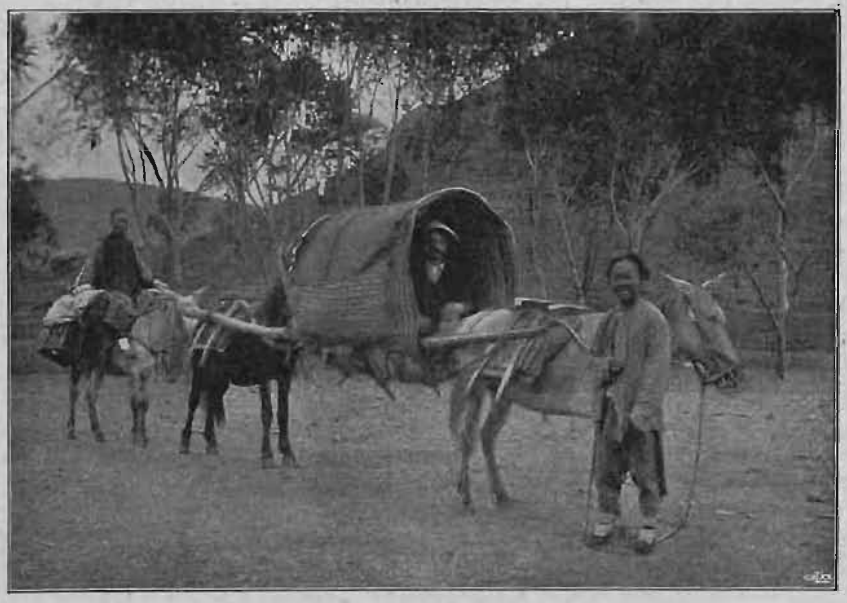

Färd i mulbärstol.

I dag var det, som sagdt, inte många resande. Min tjänare och jag blefvo ensamma i en kupé. Så åter ett farväl, och i väg bar det till Tieh-men, 30 li längre bort. Där skulle min hyrda mulbår möta. Banan var då ännu ej öppnad till Mienchih. Komna af tåget styrde vi kosan till några närbelägna matstånd, där jag satte mig ned, medan min tjänare på värdshuset skulle höra efter vårt sällskap. Jag satt väl en timme och väntade. En skål hirsvälling smakade godt. Slutligen kom mitt fordon, och de vänliga männen i tältet buro nu ned en bänk till vägen, så att jag kunde komma upp i båren. Hur, undrar kanske någon, ser en sådan mulbår ut? Jo, den består af två långa grofva stänger, sammanbundna med ungefär samma afstånd som stängerna i en stickbåge. Midt på stängerna fästas två halmmattor, en underifrån, så att den bildar en säck, den andra ofvanifrån öfver några träbågar, så att det blir ett slags kur. En låda och andra reseffekter sättas in i den nämnda säcken. Ofvanpå dessa läggas resenärens sängkläder, och själf tar han plats ofvanpå dem. Så anpassas hela tillställningen i sadlarna på två mulor, den ena spänd före, den andra efter, och så hänger man mellan dem i luften. Man skakar ju inte som i en vagn, men den guppande rörelsen vid mulornas gång gör mången sjösjuk. Trött blir man ock af att ligga hela tiden. Kuren är sällan så hög, att man kan sitta under den. Det finns äfven riktiga bärstolar, som bäras af mulor, och i dem kan man sitta. Men jag hade en sådan där bår.

Så bar det af öfver djup och höjder. Utför backarna hade jag all möda att hålla mig kvar, så att jag inte åkte ner på den främre mulan.

Och så ropar pådrifvaren: "Sitt åt öster, sitt åt väster, åt söder eller norr!" allt som vägen kröker och båren sackar på sned. Vi färdades 60 li i sträck och kommo till Mienchih en stund före mörkret. Jag bodde där hos syskonen Stålhammar och mitt följe på värdshuset strax intill.

Under min vistelse i Honanfu, som på grund af det dåliga väglaget räckte hela fyra veckor, hade allt resgods kommit, som skickats sjövägen för de syskons räkning, hvilka rest öfver Sibirien till Kina, och när jag lämnade Honanfu, hade jag dessa saker med, flera åsnebördor. Mulbåren hann fortare fram än dessa, och på aftonen kom pådrifvaren och ville, att vi tidigt nästa morgon skulle fara vidare, antingen åsnorna kommit fatt oss eller ej. "Hvad tjänar det till?" frågade jag. "Vi måste ju i alla fall vänta dem vid Gula floden." "Jag skall föra fröken till ett bra ställe, där vi kunna vänta." "Jaså, jag förstår, ni vill till ert hem? Men jag har min matsäckslåda på en af åsnorna, och den behöfver jag komma åt, innan vi komma till floden!" "Jaså, då måste vi ju vänta." Strax efter frukosten nästa dag kom min gosse och sade, att alla åsnorna anländt. Vi kunde således fara vidare, och utan rast gick det, tills vi kommo till värdshuset, där vi skulle öfvernatta. Då säger pådrifvaren: "Det är bäst, att er tjänare ligger i samma rum som ni. Det är inte säkert för röfvare här. Jag hörde på vägen, att ett sällskap blifvit plundradt i dag." Efter måltid och bön gingo vi till hvila i kläderna, alldeles som vi voro, på hvarsin kang. Gossen var trött af vandringen, och snart hörde jag hans snarkningar. Själf sof jag ej mycket den natten. Det var sådant buller rundt omkring. Man hojtade, brände af smällare, slog på gong-gong och väsnades på alla vis. Tydligen vågade ej folket gå till ro. I rummet bredvid mitt höllo åsnedrifvarne till, och som det var kallt, eldade de med halm hela natten. Röken fick jag lika mycket af som de, ty mellanväggen räckte inte upp till taket.

(Forts.)

Röfvaröfverfall på en norsk missionsstation.

Norska Lutherska missionssällskapet, som i Kina har 11 stationer och 46 missionärer, har nyligen gjort en stor förlust, i det att vid röfvaröfverfall på stationen Lahokow i Hupeh läkaremissionären *Fröyland* blef dödad och en annan missionär, *Sama*, allvarligt skadad.

Missionär Fröyland var 35 år gammal, en duglig, nitisk arbetare, allmänt afhållen. Missionär Sama är ledare för missionen därute, 50 år gammal, samt känd och värderad öfver hela Norge.

De öfriga 7 norska missionärerna i Lahokow lyckades undkomma oskadade.

Djupt deltaga vi med våra norska syskon. Må de få erfara, att af tåresådden växer upp glädjeskörd!

Tacksägelseämnen:

Att Herren vid tvänne särskilda tillfällen under den sista tiden "med underbara gärningar" bevisat sig som en *bönhörande* Gud.

Den nitälskan för Gud, som förefinnes hos flera af de infödda (se Rik. Anderssons redogörelse från Honan, sid. 46).

Att så många evangelier och traktater det sista året blifvit sålda (sid. 46, 51).

Att de infödda kristna själfva mer och mer börja ekonomiskt stödja verksamheten (sid. 45, 46).

Den söndagsskolverksamhet, som flerstädes upptagits (sid. 53).

Meddelandena från Juicheng (sid. 54).

Böneämnen:

En god bibelkvinna åt fru Wester (sid. 53). F. ö. flera bibelkvinnor och evangelister för olika delar af fältet (sid. 44).

Gatukapell i Puchow och Juicheng.

Samlingslokal i Uanch'uan (sid. 38).

Söndagsskolorna i Pucheng, Puchow och Yuncheng samt missionens flickskolor.

Att Herren i rikt mått må välsigna de bemödanden, som göras för att med evangelium tränga in i röfvaredistrikten (sid. 46).

Att Gud i nåd må skona S. M. K:s fält för besök af den "Hvita vargen" (sid. 52).

Att icke den gamla öfvertron åter må få öfverhand i Kina och löftet om religionsfrihet återtages.

Att Herren må välsigna de bröder, som besöka missionens vänner i olika delar af hemlandet.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 22—26 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.

Parkgatan 11,
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Kärlek är det största, Gud har gifvit oss, ty han är själf kärlek. Kärlek är det största, vi kunna gifva åt Gud, ty då vi älska Gud, gifva vi oss själfva och allt vårt åt honom.

J. Taylor.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 8. Årg. 19. 15 APRIL 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: "Du, som hör bön". — Bibelspridning i Kina, II. — Från våra medarbetare. — Litet om gatukapellverksamheten i Yuncheng. — Reseminnen. — Brefafdelningen. — Hemvändande missionärer — Redovisningar. — Anmälan. — Jullådorna. — Önskas köpa.

"Du, som hör bön".*

Ps. 65: 1—6.

I.

Vi hafva samlats till bön särskildt med tanke på det arbete, som Gud har gifvit S. M. K. att utföra. Tacksägelse och bön äro också grundtonen i den psalm, hvarur vi just nu hafva uppläst några verser. "Gud, dig lofvar man i stillhet i Sion, och till dig får man infria löfte. Du, som hör bön, till dig kommer allt kött." Det torde vara någon annan förunnadt att framhålla de särskilda tacksägelseämnena. För mig ligger det närmast till hands att få peka på de enkla, kraftiga orden: *Du, som hör bön.*

Detta är en underbar beteckning på Gud: Du, som hör bön. Ty hvad skulle våra böner egentligen tjäna till, om de icke nådde Gud i höjden, och om icke han hörde dem? Men nu stod det alldeles lefvande, klart och verkligt för David: Du, Gud, hör bön. Ja, om något på jorden var honom riktigt klart, fast och visst, så var det detta.

Gud hör våra böner, icke därför att vi kunna ropa så högt, att ljudet tränger in i själfva helgedomen. Det är icke på styrkan i vår röst det beror, utan han hör vår bön, därför att hans öra är böjdt till oss. Så betygar också en af dem, som sjungit dessa odödliga psalmer: "Han har böjt sitt öra till mig; därför vill jag åkalla honom i alla mina lifsdagar," (Ps. 116: 2). Han har, vill han säga, böjt sitt öra så till mig, att äfven om jag icke förmår mer än hviska fram mina begär, hör han dem.

Och det är verkligen så, att Herren har böjt sitt öra ned till oss för att höra, långt innan vi ens börjat bedja. Han lyssnar efter, om vi icke bedja, lyssnar för att uppfånga ljudet af våra böner. Det var till och med för David en större verklighet, att Gud hör bön, än att han själf bad.

Det är denna verklighet, vi på nytt behöfva liksom få syn på och blifva vissa om. Det behöfver blifva påtagligt för oss detta: *"Du, Gud, hör bön."* Vi veta, att Herren hör bön både på grund af hans eget ord och därigenom, att Herren Jesus själf har gått i borgen därför. Vi veta också på grund af alla heligas samstämmiga vittnesbörd från alla tider, att Gud hör bön. Vi veta det äfven på grund af den lilla erfarenhet, vi själfva hafva. Vi veta, att Gud hör bön också i våra gemensamma missionsangelägenheter. Vårt gemensamma arbete för Guds rike förser oss med ständigt nya bevis på att han hör bön.

Men denna enkla sanning behöfver i våra dagar mer än någonsin framstå för oss verklig och påtaglig. Det är mycket hos Gud, som vi behöfva lära känna. Vi behöfva få syn på hans egenskaper, "hans losynliga egenskaper", som Skriften talar om. Det är mycket i hans väsende af härlighet, makt, ära och rikedom, som vi behöfva få för oss uppenbaradt. Men just detta: "Du, som hör bön", är det icke i all sin enkelhet något, som vi i hvardags-

* Föredrag af rektor Joh. Rinman å Margaretahushållsskolan i Stockholm, S. M. K:s tacksägelse- och bönedag den 14 mars.

lifvet och inför lifvets grå verklighet behöfva få mera syn på, om allt annat, som vi veta om vår Gud, skall få någon afgjord betydelse för oss, när det gäller som mest?

Vi vilja också akta på, hvad David i Ps. 65 har att säga oss rörande den visshet, han äger om att Gud verkligen hör hans böner. Han talar om Gud i Sion — icke i detta sammanhang om Gud på Sinai. På Sinai var det Gud, som talade till folket. Men i Sion, från nådastolen, var det folket, som genom sina representanter fingo tala vid Gud. Det är, säger David, i *Sion*, som han har kommit till klarhet om att Gud hör bön. Ja, öfversätt detta på ett nytestamentligt språk, och vi erinras om, hvad som i Ebreerbrefvet tydligt säges oss dels i kapitlet 10, dels i kapitlet 4: "Då vi således *hafva* frimodighet i fråga om ingången i helgedomen genom Jesu blod, *så låtom oss med frimodighet* framgå till nådens tron!" Det var således fullt nytestamentligt uttryckt, då David i Gamla testamentet säger, att Gud, där han tronar öfver keruberna på nådastolen, låter sig finna af dem som söka honom.

För oss framstår detta såsom själfva grunden för vår visshet om bönhörelse. Herren Jesus har öppnat en ny och lefvande väg in i helgedomen genom sitt eget blod, och därmed har han gifvit oss frimodighet i fråga om ingången i denna helgedom. David säger ock därför i Ps. 65: "Mina missgärningar voro mig öfvermäktiga, men våra öfverträdelser förlåter du." — Vi möta dig, vill han säga, vid nådastolen. Det är det, vi behöfva. Visst behöfva vi direkta uppfordringar till att bedja, visst behöfva vi påminnelser om att vi få bedja, visst behöfva vi inspiration, så att det blir lif i bönen. Men djupare än något annat behöfva vi på nytt få detta klart för oss: Det är genom sitt eget blod, som Herren Jesus har öppnat en ny och lefvande väg ända in i helgedomen. Och därmed har han gifvit oss frimodighet att gå dristeligen fram och att icke låta oss af vårt syndamedvetande undanhållas från hans närhet. Vi *hafva fått* frimodighet. Den är oss tillförsäkrad. Vi äga den genom Jesu blod i fråga om ingången i helgedomen, och Herren har aldrig någonsin tagit den tillbaka. Vi äga frimodighet, samvetsfrid, ett lyckligt medvetande af att få stå i nåden, stå inför Guds ögon, benådade i den Älskade. Det är detta, synes det mig, som vi behöfva blifva mera djupt och lifligt medvetna om, om icke bönen skall blifva något blott tillfälligt, jag vore färdig att säga, något rent uppskrufvadt, ansträngdt, framkalladt genom blott inflytelse utifrån. Men gå vi fram i den frimodighet, som vi fått en gång för alla, då blir det bärkraft i bönen, en hjälp, som icke sviker och icke uteblir.

Vi gifva emellertid också akt på den stora och saliga förmån, som vi hafva, att vi verkligen få erfara direkt bönhörelse. "Med underbara gärningar bönhör du oss." David tyckes göra en viss skillnad mellan detta: "Du hör bön", och "Du bönhör". Detta senare innebär, att vi personligen få erfara bönhörelse, svar på våra böner. Och svaret kommer "med underbara gärningar". Det är dock en förmån, rikare än någon annan, en företrädesrätt, som Guds folk äger, att vi få bedja, bedja med frimodighet och tillförsikt samt veta, att vi hafva de böner, vi hafva bedit i Jesu namn.

Bibelspridning i Kina.

II.

En af de sista redogörelserna för verksamheten vittnar om männens nit och uthållighet i arbetet. Det heter däri bl. a.: Då kolportörerna en dag kommo i närheten af ett hus, sågo de, hur invånarne vid deras anblick hastigt stängde och barrikaderade dörrar och fönster. Men de flesta fönster i Kina kunna, äfven om de äro stängda, ej hindra de innevarande att höra, hvad som försiggår ute på gatan. Så var det också här, och trots skrik och oväsen framförde de båda trogna männen sitt budskap om kärleken, friden och glädjen i Gud. Snart öppnades dörrarna, och man inbjöd dem med följande ord att stiga in i huset: "Vi förstå, att män, som medföra ett så godt budskap, ej kunna vilja oss något ondt, och därför hälsa vi eder välkomna." — Kolportörerna bruka i allmänhet stanna tio à tjugu minuter i hvar familj. De berätta därvid om den ende, sanne Guden och om frälsningen genom tron på Kristus Jesus. De visa sina biblar, angifva hufvudinnehållet, hänvisa till de närmast belägna missionsstationerna och öfverlämna vid afskedet någon bibeldel såsom gåfva.

Sedan vårt arbete så hade fortgått några månader, skickade våra vänner i Amerika, i tanke på de granna affischer, med hvilka cigarrettförsäljarna beprisat sina varor, oss penningar till förfärdigande af en stor upplaga affischer. Skickliga kineshänder ha på starkt papper vackert målat orden på dessa affischer i två lysande färger. Aderton olika öfverskrifter med olika bibelspråk leda blickar och hjärtan till Guds ord. Två män i hvarje skara bibelspridare få i uppdrag att uppklistra dessa anslag på lämpliga platser, vid vägen till téhusen, barberarbodarna eller andra offentliga platser, och när folk samlas för att läsa affischerna, afbrytes arbetet, en gudstjänst hålles i det fria, och alla de närvarande inbjudas till ett möte på aftonen. En gång höll sålunda evangelisten Hsiao med sin skara

aftonmöten flera dagar i rad i en teater, som ständigt var fylld med åhörare. En afton förenade sig ock sex af dessa åhörare med de kristna för att med dem tillbedja den sanne Guden. En af dem, en 40 års lärare, visade så stort intresse, att evangelisten gaf honom ett Nytt testamente på klassisk kinesiska och därtill en traktat med förklaringar. Läraren satt sedan uppe hela natten och studerade sitt Testamente, så att han följande morgon kunde meddela sina lärjungar en klar sammanfattning af frälsningens budskap.

Våra båda grupper af bibelspridare kunna i medeltal besöka 1,600 hem i veckan. 40 veckor om året beräknas för deras verksamhet med uppehåll under regntiden och den hetaste tiden.

På hösten samla vi våra bibelspridare en månad på det s. k. heliga berget i Hunan i och för bibelstudium och arbete bland pilgrimerna, som hvarje vecka i 10,000-tal komma upp på berget för att knäböja vid afgudarnas altaren. Vi inbjuda till denna tid af stillhet och vederkvickelse äfven evangelister och kolportörer från andra missionssällskap och hade den glädjen att år 1911 se 83 sådana män samlade. År 1912 utdelades endast bland pilgrimerna 4,000 Nya testamenten och öfver 40,000 bibeldelar. Bland emottagarne befunno sig fem bröder, söner till en framstående, ansedd man från en större by. De hemförde sina bibeldelar till sin 76-årige fader, och han ägnade sedan all sin tid åt studium af böckerna. Han blef öfvertygad om evangelii sanning, och ehuru hans vänner och grannar förklarade honom för förryckt, försummade han intet tillfälle att tala med dem om evangelium. Ja, han sände t. o. m. ett Nytt testamente till en sin vän i provinsens hufvudstad. Då vi på en resa kommo till den gamle mannens by, och han i oss igenkände evangelii förkunnare, mottog han oss i sitt hus såsom kära anförvandter. Vid afskedet sade han: "Om jag blott vore yngre, skulle jag draga med eder för att öfverallt förkunna detta underbara budskap om vår Herres frälsande nåd. Men nu vill jag göra allt hvad jag kan för att föra min familj och mina grannar till bättring och tro."

Vi vilja sluta med evangelisten Hsiaos ord. Han skrifver: "Detta är en härlig tjänst. Under hela vår resa har folket med synbar glädje lyssnat till vårt budskap. Hvilken skillnad mot förr! Förvisso är detta frälsningens dag, den välbehagliga tiden att i Kina förkunna evangelium!"

(Öfvers. ur tyska missionstidskriften "Mitteilungen des deutschen Frauen Missions Bundes".)

Från våra medarbetare.

Till Kommittéen för S. M. K. anlände nyligen från en vän i landsorten följande uppmuntrande rader:

. . . Ända hitintills har Herren hulpit oss. 1 Sam. 7: 12.

Äfven i år ha vi här den 14 mars fått resa en hjälposten, och därför vilja vi bringa Gud vårt lilla tackoffer. Må det dofta, hvart det kommer, och sprida Jesu Kristi kunskap till någon kines! Det åtföljes af varma böner, och en och annan 25-öring är fuktad med tacksamhetens tår. En kär syster, som flyttat till en annan plats, har skrifvit till oss: "Personligen kan jag ej vara med, men i tankarna är jag med på denna för mig så kära minnesdag, ty det var ju den 14 mars för 4 år sedan, 'jag först min Jesus såg'. Dyrbar blef han då för mitt hjärta, men nu är han det ännu mer. Så skickar jag en liten kaffepeng." Från 2 andra fingo vi ock kära bref. Stor blef vår glädje, då tre, som äro rätt långt borta, kommo hem till oss. Vi kände något af det där: "Se, huru de älska hvarandra!" Icke blott frälsta kineser skola blifva frukten af våra kära missionärers lydnad, utan många af vårt eget folk skola en dag stå som direkta frukter. Jag känner mig så tacksam, för att jag får vara med; mitt lif är rikare därför.

Må S. M. K. alltfort stå i den ställningen, att Guds rika välsignelse kan flöda genom den till månget törstande hjärta!

Jag tycker, att de välsignelser, vi fått här, äro en så tydlig frukt af S. M. K. Därför ville jag skrifva litet om, huru vi hade det den 14 mars.

En annan kär syster skref i höstas:

Jag får härmed sända ett tack till styrelsen för S. M. K. Jag förstår det var därifrån, jag fick tre böcker i somras, nämligen Hvad Gud har gjort, Hans stjärna i Östern och Sändebud till Sinims land. Tack så mycket! Godt att få se något om verksamheten därute. Jag, en enkel arbetskvinna, får mottaga mycken Guds nåd, hälsa och förstånd samt allt, hvad jag behöfver för dagen och — ännu mer, får hafva förlossning genom Jesu blod, syndernas förlåtelse efter hans nåds rikedom. Så vill jag sända ett litet tackoffer till Kinamissionen. Har gått i skogen i höst och plockat lingon och sålt för 40 kronor. Så lägger jag till litet mer, så det blir 100 kronor. Var så god tag emot detta och använd det i missionens tjänst, där det bäst behöfves. Må Gud välsigna det, sitt namn till ära och syndare till frälsning! Förlåt min dåliga skrifvelse. Jag är gammal, öfver 60 år.

Samma syster har helt nyligen åter skrifvit:

. . . Nu har Gud lämnat mig litet pengar för att pröfva, hur jag helst vill använda dem. För att gifva mitt hjärta ro, vill jag skicka dem till missionen, 50 kr. Jag läser Kinamissionstidningen, hvari man ser så mycken nöd och så mycket arbete. Gud själf välsigne sitt verk!

Litet om gatukapellverksamheten i Yuncheng.

Se, fälten de hvitna kring jorden vid,
Och världen den väntar på skördens tid,
Men få äro de, som till verket gå,
Fast tusendens räddning beror därpå.

Till bilden af vårt gatukapell i Yuncheng, som nu varit öppet ett år, bifogas dessa sångarens ord. Det var den 17 mars 1913, som krigsgudens f. d

tempel invigdes åt den lefvande Guden, han, som icke bor i tempel, gjorda med händer, Apg. 17: 24. Gatukapellverksamhet har förut bedrifvits här i staden, men mera sporadiskt. När vi denna gång beslöto oss för att ånyo upptaga denna verksamhetsgren, ingaf Gud oss att bedrifva den på ett rationellt sätt, d. v. s. i en för ändamålet lämplig lokal med tillräckliga arbetskrafter och under hela dagens lopp. Det har lyckats oss att fullfölja dessa planer. Lokalen, som tillhör staden, var på grund af sitt läge mycket eftersökt af affärsmän. Den af stadens ledande män, som fått sig anförtrodt uthyrandet af staden tillhöriga lokaler, gaf oss förord, då vi anmälde oss som hyresgäster, innan lokalen ännu var färdigreparerad. När så uppgörelsen kom, fordrade han en oskäligt dyr hyra — 80 täls per år, motsvarande 200 kronor. Visserligen uppgafs, att flera affärsmän voro villiga att betala detta och mer till, men ändå... Nog af, vi betalade 72 täls och skrefvo kontrakt för ett år. Efter ett par månaders förlopp lyckades vi genom vänners förmedling få ett nytt kontrakt undertecknadt, hvari hyran bestämdes till endast hälften, eller 36 täls per år.

"Egentligen borde vi ju icke taga någon hyra alls af er", hette det nu, "det är ju för det allmännas bästa, ni arbeta". Vi hyrde lokalen för ytterligare fem år, betalte hyran i förskott och fingo kvitto på att penningarne voro mottagna.

Så var lokalfrågan löst. I medhjälparefrågan, den näst lokalfrågan viktigaste, fingo vi ock erfara underbar hjälp. För detta arbete erfordras män med särskild begåfning och nit för Guds rike. En af våra evangelister, som efter revolutionen fått plats i den nybildade föreläsningsföreningen, var en kraft, som vi mycket eftersträfvade. Han hade nu en väl aflönad befattning. Skulle han vara villig att komma till oss och tjäna Herren för mindre lön? Förfrågningar gjordes, och han befanns villig. Så inträffade det märkvärdiga, att just som han skulle komma till oss, indrogs föreläsningsföreningen, och alla där anställda blefvo utan plats. Nu var det för honom blott att gå från den ena platsen till den andra. Blefvo *vi* hjälpta, så blef *han* det ej mindre.

Men vi fingo en till, en af våra f. d. seminarieelever, som ock var anställd i nämnda förening, en

Gatukapellet i Yuncheng.

mycket begåfvad ung man. Han kom till oss för en tid af ungefär ett halft år och var oss till mycken hjälp, men fortsatte därpå sina under revolutionen afbrutna studier. En tredje fingo vi från en af Kina Inland Missionens stationer.

Hvarje morgon samlas vi till bönemöte, och sedan gå vi till dagens arbete. Klockan 1/2 10 öppnas dörrarna. De stängas åter ungefär half nio om aftnarna. Det mesta folket kommer på kvällarna, ty då äro de lediga från sina olika arbeten. Under dagens lopp samlas dock äfven skaror. Det är en fröjd att sitta och betrakta, hvilka som komma. Man glädes öfver hvar och en, men kanske allra mest öfver sådana, om hvilka man vet, att de af flera orsaker hafva svårt att komma till våra gudstjänster. Hit kunna de nu komma dagligen och sitta ned, så länge de vilja: handelsbiträden, handtverkare, tjänare, soldater och lättingar — dessa individer tycka vi det är särskildt roligt att kunna nå med ett Guds ord, och de äro visst icke de otacksammaste. Sedan ha vi den stora skaran af studerande, tjänstemän och landtbrukare, som ha ärenden in till staden, samt flera andra. Äfven dessa behöfva höra, och de få det. Den enda klass, vi icke nå, är kvinnorna. Enligt kinesiskt bruk kunna de ej gå och sätta sig bland männen i en offentlig lokal, som är belägen vid stora gatan. Under årets lopp antar jag, att minst femton tusen personer i gatukapellet kommit under evangelii inflytande, de flesta af dem för allra första gången. En massa böcker, bibeldelar och Nya testamenten ha sålts, och ett stort antal ha antecknat sina namn som sökare.

Af dessa sistnämnda kvarstå dock ej så många och det af flera anledningar. Flertalet ha lämnat staden och begifvit sig till andra platser. Vi hafva arbetat, och andra få måhända ingå i vårt arbete. En annan orsak är den, som angifves i Matt. 13: 19—22. Men så finnes det några, som kommit in i noten och låtit Jesus blifva deras Konung. Våra väl besökta söndagsgudstjänster tillskrifva vi ock gatukapellverksamheten. Många komma och komma och komma. Ordet skall ej sås ut fruktlöst. Både det predikade och det skrifna liknar frön, som af vinden eller fåglarna föras vida omkring. Kanske faller det ned på den mest oanade plats och bär där frukt.

I söndags kom en af stadens affärsmän till vårt möte, en stor, tjock herre med stora, runda glasögon och republikansk hatt. "Det går väl ej för er, herr Li", sade jag, "att tro på Herren Jesus?" "Jag känner ej vägen", svarade han. "Huru kom ni in i detta rum?" frågade jag. "Var det ej genom dörren? Ni har hört så mycket i gatukapellet, att ni nog vet vägen, men det gäller nu att gå den." "Ja, ser ni, herr Berg, det är inte lätt för oss, affärsmän. Vi ha våra intressen, och t. o. m. jag har en principal öfver mig. Vet ni hvad?" frågade han. "För tio år sedan skulle jag ej vågat dricka té hos er. Jag var rädd." I detsamma tog han sig en klunk ur den rykande tékoppen. "Förr var det knappt några, som vågade gå in genom dessa portar. De voro rädda för er. Nu gå rika och fattiga hit och veta, att det är bra. Förr, då ni gick på gatan, tittade alla efter er och tyckte, att de sågo något märkvärdigt. Ingen vågade tilltala er." "Nå, hur är det nu?" frågade jag småleende? "Nu", sade han, och så såg han på mig och log, äfven han, men sade ingenting. Det behöfdes ej, tyckte han. Ja, vi veta ej till fullo, huru många hinder vi hafva öfvervunnit, huru många fördomar vi nedbrutit, ej heller huru svårt det mången gång skall vara för dem, vi arbeta ibland, att bryta med gammal sed och gamla vänner för att följa sitt samvetes öfvertygelse.

"Herre, äro de få, som varda frälsta?" frågade lärjungarna en gång Mästaren. Af hvad anledning? Vi frestas ofta att göra samma fråga, men frågan besvaras ej heller nu på annat sätt än då. Så må vi då med frimodighet gå vår Herres ärende! Efter sådd kommer skörd. Gud gifver växten.

Vår bild visar det yttre gatukapellet. Den lille pojken, som står och gapar, såväl som soldaten till höger, ha kommit med af en händelse. De äro okända storheter. Från vänster räknadt stå de tre evangelisterna, Liu, Kuoh och Hsieh. Bakom dem står den, som skrifver dessa rader, och bredvid honom en församlingsmedlem, som heter Li. Den äldre mannnen framför honom är vår evangelist Chang. Bakom honom står den s. k. "näsduksmannen", han som tryckte bibelspråk på sina näsdukar och sålde. Framför honom hans bror. Bredvid dem en kinesisk läkare, herr Si, och bredvid honom en bror till den redan nämnde Li. Bröderna Li äro döpta. De andra tre hoppas vi få döpa till våren. De båda bröderna ("näsduksmannen" och hans bror) heta Wei. De ha en liten affär vid södra gatan men komma hvarje dag och breda ut varor utanför vårt gatukapell — deras "filial". Det är den, som synes på bilden. Vår käre Kuoh har mycket goda ögon, men när han skulle fotograferas, tyckte han det var ett så högtidligt ögonblick i hans lif, att han gick och tog ett par glasögon från deras lager och satte på sig!

Våra i gatukapellverksamheten intresserade vänner tillägnas dessa rader med åtföljande bild. 1 Tess. 5: 25.

August Berg.

Reseminnen.

Af *Anna Eriksson.*

(Forts. fr. föreg. nr.)

I daggryningen begåfvo vi oss åter af. Skulle den dagen öfver floden. Två lastvagnar, som skulle gå i mitt sällskap, sades hafva lämnat Honanfu flera dagar i förväg och skulle nu invänta oss i köpingen vid floden. Någon gick i förväg för att taga reda på dem, och vi foro direkt ned till färjstället. Vid tullstationen frågades efter pass och fraktkontrakt. "Jag minns inte", sade jag, "att jag förr behöft visa mitt pass på resor." "Men det är mycket stränga förordningar numer." Hu, hvad det blåste vid floden! Sanden yrde, man kunde ej se upp. Nu kom budet tillbaka och sade, att våra vagnar funnos ej, där det sagts, att de skulle vara, och ingen visste, hvar de höllo till. Nu slapp det ur min

muldrifvare, att han sett körkarlarne i Honanfu samma dag vi bröto upp! "Hvarför har ni inte sagt det förr då?" "Bästa fröken, kunde jag väl blanda mig i andras affärer?" Hvad skulle jag nu göra? Sakerna kunde ju inte komma genom tullen utan mig! Men inte kunde jag sätta mig och vänta här vid floden, när jag inte visste, hvar de voro. Efter någon timme fingo vi fara öfver färjan. På andra sidan frågade jag tulltjänstemännen, om de ej godhetsfullt kunde släppa iväg de efterblifna två vagnarna, när de kommo, men fick nekande svar.

Vi fortsatte färden ännu 20 li till en liten plats bland bergen, där vi fingo hvila tryggt och godt. Så var nyårsdagen till ända. Följande dag nådde vi Yuncheng. Där voro nyårsdeviser uppsatta utanför dörrarna, men inte var det annars på gatorna kinesisk nyårsstämning. I Yuncheng hade de väntat oss men blefvo litet missräknade, för att jag inte hade allt godset med. Pastor Sandberg förklarade sig villig att resa ned till floden för att möta de efterblifna vagnarna, så snart meddelande ingått om att de voro där. En del af mina egna saker voro ock med på dessa vagnar, så det såg ut, som skulle jag bli uppehållen också i Yuncheng. Men dömen om vår öfverraskning och glädje, när på tredje dagen efter min ankomst de försenade vagnarna döko upp! Hur hade de kommit öfver floden? Jo, en utländing, en tobakshandlare, hade talat för dem i tullen, så att de fått fortsätta. "Alla ting äro dina tjänare", tänkte jag. Inte välkomna vi annars dessa expediter.

Men det var i alla fall nu för sent för mig att få vagn och hinna till Hancheng före söndagen. Bäst därför vänta till nästa måndag. Så fick jag vara tillsammans med syskonen några dagar. Följande måndag var allt klart. Två stora vagnar hade jag denna gång, den ena fylld med böcker och saker, afsedda för Hoiang, och den andra afsedd för mig och mitt bagage. Jag önskade fara vägen om Ishih, men bärarne ville det inte. "Om vi ej gå den kroken", sade de, "så komma vi öfver floden i morgon". Jag lät dem göra, som de ville. Mot kvällen började det snöa rätt bra, så det såg ganska bekymmersamt ut. Vi öfvernattade i Hsia-ren-kai. Nästa morgon var det klart väder. Till värdshuset vid floden kommo vi vid tvåtiden, men — för sent för att få fara öfver den dagen. På e. m. fick jag påhälsning af byns kvinnor. En af dem var särskildt angelägen att få reda på, hur hon skulle dyrka den sanne Guden. Hon upprepade flera gånger det viktigaste, af hvad jag sagt, rädd att glömma någonting. Hvilken glädje, när man råkar sådana beredda själar! Måtte Herren få föra henne helt ut i ljuset.

Nästa morgon skulle vi ned till färjan, men den vanliga vägen var sönderrasad, så vi fingo gå en omväg. Vid middagstiden kom båten från andra sidan. Det är ett slags djupa pråmar, som användas häruppe, olika dem vid Tung-kwan.

Våra vagnar kunde inte föras ombord, förrän en del lådor aflastats. Det tog en rundlig tid att bli resfärdig. Själfva öfverfarten gick på en timme, men att komma af och få pålastadt igen, var ej lätt. Båtmännen voro emellertid snälla och hjälpsamma och t. o. m. tackade för de drickspengar, de fingo. Det händer ej ofta. Men nu var det kväll igen, och med det återstående vägstycket måste vi vänta till nästa morgon. Då voro vi också ute i tid, men de stackars magra djuren hade svårt att draga upp lassen, fastän de fingo ett par kor till hjälp uppför backarna.

Frampå e. m. kommo vi till Hoiang, där vi voro väntade. Som min vagn var hyrd ända till Hancheng, måste jag iväg redan nästa morgon. Den andra vagnen följde ock med och tog en del af lasten, så att det blef lättare för djuren. Jag hade beräknat att inte hinna fram på dagen. Så gick det ock. När vi med oerhörda mödor kommit uppför den största backen, var det mörkt, så vi voro glada att få taga in på värdshuset i byn. Ack, de stackars arma djuren, hvad de få slita ondt på dessa vägar! Nu var det bara lördagen kvar af veckan, men så återstod också bara det sista vägstycket. Den gamle portvakten mötte mig ett par li utom staden, och här på gården voro rätt många samlade för att välkomna mig. Så var jag då ändtligen vid målet för färden. Ps. 107: 29—32.

Utdrag ur bref.

Missionär *O. Carlén* skrifver från Juicheng den 21 februari 1914:

> *Hafven ingen omsorg utan låten edra önskningar vara kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse.* (Fil. 4: 6).

Ack, huru välsignadt att få gå till Gud med allt, t. o. m. våra önskningar!

. . . Bibelordet härofvan ger mig mod att framställa en önskan, ty då vi få göra våra önskningar kunniga inför Gud, få vi nog göra det äfven för hans vänner och skaffare. Vi äro *i stort behof af ett gatukapell* här i Juicheng. Stationen ligger en bit från själfva handelsgatan, och det är just där i själfva centrum af staden, vi önska ett gatukapell. Arbetare för detsamma hafva vi f. n. Vi ha en längre tid bedt Herren om ett sådant och vilja nu låta också vännerna veta om detta behof. Vi höra åter och åter från Yuncheng, huru Herren genom gatukapellverksamheten där samlar kärfvar för sin himmelska lada och se äfven med glädje och tacksamhet, huru vännerna tänka på detta verk . . .

Innan jag slutar mitt bref, vill jag säga alla vänner ett hjärtligt tack för allt, som gjorts också för oss och Herrens verk på denna plats. Tack för alla offergåfvor af ett villigt och gladt hjärta! Tack för alla klapparna till jul och efter jul! Gud välsigne och vedergälle eder alla för hvad I hafven gjort!

Fröken *Maria Pettersson* skrifver från Sinan den 9 mars:

Det är mycket oroligt i de norra byarna. En man vid namn Peh-Ts'an, omkring 30 år gammal, bördig från en liten by västerut härifrån, har en 200 man stark lifvakt och dessutom försänkningar rundt om i bygden. Han är den fruktade fienden till alla rika och alla mandariner. I onsdags stod ett slag norr om Shïh-tz mellan röfvarne och traktens befolkning, som slutade med att röfvarne brände fyra byar till grunden, under det att något sparades i två byar. Nu har det kommit ett ringa antal soldater, som gått att bistå bybefolkningen i de kvarlämnade byarna. Här i Sinan finnas inga soldater, ty de som varit här, ha beordrats till de trakter, där "Hvita vargen" håller till. Folket är ju vänligt i byarna och vill gärna höra, men man känner, att man måste iakttaga stor försiktighet och inte gå för långt från stora vägen...

Vi tacka Gud för allt det arbete vi ha. Våra 45 gossar såväl som vi själfva äro friska. De sjuka komma hit som vanligt.

Hemvändande missionärer.

Efter all sannolikhet komma missionär *Rikard Andersson* med familj samt fröken *Maria Pettersson* att under loppet af april månad anträda resan till hemlandet.

Den sistnämnda uttrycker i bref hem sin glädje öfver att en angelägenhet, som legat henne mycket om hjärtat, före hennes hemresa kunnat ordnas och det tack vare mandarinens vänlighet. Han har så godt som tvingat våra systrar att inköpa en liten tätt intill missionsstationen liggande gård, tydligen för att betrygga deras ställning under dessa så oroliga tider. De personer, som bebott nämnda gård, ha icke varit "goda grannar", och därför har saken stor betydelse. I tro på Gud vågade också våra systrar taga det af mandarinen föreslagna steget.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under mars månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
399.	»Juloffer»	30: —
400.	»Ur en sparbössa» gm K. B., Tranås	20: —
401.	Ur N. B—s sparbössa gm d:o	15: —
402.	K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till Andr. Ericssons underh.	100: —
404.	»Sekreterarearvode»	250: —
405.	Vesta och Hjortsberga syförening, till Axel Hahnes underh.	25: —
406.	Sparb.-medel från vänner i Moholm	10: —
407.	Sparb.-medel gm C. W. C., Leksberg	10: —
408.	O. L. gm O. A. O., Östervåla	10: —
409.	—n, Rom. 10: 12	30: —
	Transport	500: —

N:o		Kr. Ö.
	Transport	500: —
411.	Sparb.-medel från Skellefteå	200: 37
413.	Tionde gm S. N.	100: —
414.	K. D.	5: —
416.	Ödeshögs syförening	100: —
417.	Sparb.-medel från Medle	25: 33
418.	V., Åsen, sparb.-medel	7: —
419.	I. W., Malmberget	8: —
420.	»Onämnd», Skara	100: —
423.	Mörteryds Kristl. Ungd.-fören.	70: —
424.	Skärfsta syfören.	16: 67
425.	»Tre skolflickor» gm F. B.	2: 31
426.	H. S., Uppsala	50: —
427.	L. gm A. K., Linköping	5: —
430.	E. P., Kopparberg	5: —
431.	»Juloffer» från vänner i Vernamo	20: 61
432.	»I Jesu namn»	5: —
435.	E. W., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	10: —
436.	En missionsvän i Björka gm G. G., Motala	4: —
437.	Af Valkjö missionskassa gm O. H.	50: —
441.	Sparb.-medel från Kristinehamn	10: —
442.	Daggryningen i K. M. A. till Ester Bergs underhåll	600: —
443.	1 Sam. 7: 12	400: —
444.	E. W., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	25: —
445.	E. W.	10: —
447.	M. Ö. till B. H.	50: —
448.	M. Ö. till M. H.	50: —
449.	Kollekt i Flisby kyrka gm A. H.	6: 52
450.	»Juloffer» gm d:o	15: 78
451.	Kollekt, insamlad i Prästg., Ytter-Lännäs	20: —
453.	Skäldervikens syförening gm A. L.	15: —
455.	»Ett löfte till Herren»	2: —
456.	»Två missionsvänner»	3: —
458.	Forserums mfg	100: —
459.	R. J. L. gm S. J., Örebro	100: —
460.	M. A., Jkpg, »Ett tackoffer på 14 Mars»	10: —
463.	»Herrens pengar»	10,000: —
464.	C. A., »Ett litet tackoffer till Herren 14 Mars»	5: —
465.	E. S. E., Vadsborg	200: —
466.	Adelöfs syförening	60: —
468.	»Libanon» gm K. S. B., Göteborg	20: 50
469.	A. S., »Blanka pengar»	3: —
470.	Sparb.-medel från skolbarnen i Långåsa	65: —
471.	Vid Solhems Allians förenings gudstjänst $^{22}/_{3}$	3: —
472.	»Tackoffer 14 Mars» gm A. K., Björkeryd	16: 30
473.	Baggetorps Kristl. Ungd.-fören.	20: —
474.	»En missionsvän» gm H. H.	10: —
475.	Skärfsta syförening	9: 20
476.	Kollekt i Huskvarna gm S. S.	53: 34
477.	D:o i Alingsås missionshus gm L. Ö.	51: 50
478.	Resebidr. till N. Högman fr. Jkpgs Kristl. Ungd.-förb.	10: —
479.	Kollekt i Tranås gm J. H.	49: 35
481.	C. P., Skärstad	5: —
482.	Jkpgs mfg resebidrag till missionär och fru Folke	50: —
483.	Auktionsmedel från Eksjö	20: 85
485.	»Blanka pengar och ettöringar i Jesu välsignade namn» af O. och H. K., Lund	7: 50
486.	»Det är Guds bröd som — — — gifver världen lif», Joh. 6: 33	1,200: —
487.	Små vänner i Skärstad till B. H.	10: —
488.	Kollekt i N. Missionshuset, Skärstad, $^{18}/_{3}$ till B. H.	30: —
489.	M. J., Kinne Vedum	30: —
	Transport	14,631: 13

		Kr. Ö.	
	Transport	14,631: 13	
490.	»Juloffer», H. H., Ulricehamn	6: 35	
491.	C. A. D. B. till M. Ringbergs underhåll	50: —	
492.	»Från en barnsköterska»	2: —	
493.	L. B., Djursholm, till B. H.	12: 85	
494.	E. H. gm E. B.	5: —	
495.	Fören. »Liljan», Vadstena	50: —	
496.	T. L., Luleå	5: 31	
497.	S. S., Sthlm, till B. H.	100: —	
501.	S. J., Örebro	90: —	
502.	D:o, »Tackoffer 5 Mars»	100: —	
503.	Kollekt i Luth. Missionskyrkan, Visby, 15/3	37: —	
504.	D:o d:o Luth. Missionshuset, Klintehamn, 16/3	17: 25	
505.	D:o i Sanda folkskola 17/3	10: —	
506.	D:o i Hejde folkskola 18/3	13: —	
507.	D:o i Vänge 19/3	7: 50	
508.	D:o i Stånga 21/3	10: 16	
509.	D:o i Hemse 22/3	16: 61	
510.	»Tackoffer», T. J., Hemse	10: —	
511.	Sparb.-medel i Hemse	10: 02	
512.	Kollekt i Grötlingbo 23/3	25: —	
513.	D:o i Källunge och Vallstena 24/3, 25/3	26: —	
515.	Herrens del, af O. S.	15: —	
516.	J. P., Hedemora, till missionär och fru Tjäders underhåll	500: —	15,750: 18

Särskilda ändamål:

398.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hai	40: —	
403.	A. O., Strångsmåla, för Emy Ohrlanders verksamhet	25: —	
410.	L. L., Uppsala, för Li Tsuen-kou	50: —	
412.	E. E. gm A. B., Skellefteå, till Maria Petterssons verksamhet	10: —	
415.	Hednavännernas Allians för Lo Teh-tao's underhåll	62: 50	
421.	E. H., Jkpg., för kapell i Uan-chüan	50: —	
422.	»Från Rya» till Emma Anderssons verksamhet	25: —	
428.	E. W. till en Bibelkvinna	25: —	
429.	A. K., d:o d:o	25: —	
433.	F. H., Sthlm, till biblar i Kina	25: —	
434.	K. D, Växiö, för Li Hsi-wa's underhåll	25: —	
438.	»Af Herren är det, må han välsigna sitt», till W. Westers verksamhet	40: —	
439.	H. J., Sthlm, till missionär och fru Ringbergs verksamhet	10: —	
440.	H. o. E., »Herrens tionde», för fru Stålhammars verksamhet	50: —	
446.	M. Ö. till en Evangelist eller bibelkvinna	200: —	
452.	H. T., Linköping, för Chia Fuh-sin's underhåll	20: —	
454.	Rom. 8: 32, hjälp till Maria Petterssons hemresa	35: —	
457.	L. E., Sthlm, för kapell i Uan-chüan	10: —	
461.	H. L., halfårsbidrag till Gong-sin's underhåll	30: —	
462.	H. L., för gatukapellverksamheten i Yuncheng	10: —	
467.	»Herren behöfver dem», för kapell i Uan-chüan	50: —	
480.	K. N., Jkpg, till H. Linders verksamhet	25: —	
484.	Blasieholmskyrkans Barnmfg för Chen-hsing's underhåll	75: —	
498.	J. W. L., Huskvarna, för H. Linders verksamhet	20: —	
499.	S. J., Örebro, för Hsü Pei-I's underhåll	150: —	
500.	D:o för fru Kao's underhåll	60: —	
	Transport	1,147: 50	
514.	Missionsvänner i Ullervad, för O. Carlèns verksamhet	93: —	
517.	J. P., Hedemora, till kapell i Chieh-chow	500: —	1,740: 50

Summa under mars månad kr. 17,490: 68

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Redovisning

för gåfvor till Missionshemmet under 1:sta kvartalet 1914.

20 kr. fr. L. H., Sthlm; 1 lampa fr. H. Ch., Sthlm; 1 kg. kaffe samt apelsiner fr. J. S., Malmö.

Du skall förnimma, att jag är Herren, och att de som förbida mig icke komma på skam.

Es. 49: 23.

Anmälan.

Vi fästa våra läsares uppmärksamhet på följande skrifter, utgifna på Sveriges Kristliga Studentrörelses förlag, Uppsala:

Arjun, en indisk gosses lefnadshistoria, af S. E. Stokes, pris 75 öre, en gripande missionsbild, samt

Konungens ärende hastar, Uppsala Studentmissionsförening 1884—1914.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 22—26 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11, Göteborg.*

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Önskas köpa.

1 ex. af Sinims Land för åren 1909 och 1911 samt följ. enstaka nummer af tidningen: af år 1901 numren för augusti, september och december, af år 1905 numret för juni, af år 1909 nummer 21 och 24 samt af år 1910 nummer 6 och 17.

Den som helt eller delvis kan uppfylla denna önskan, torde vara vänlig att meddela sig med S. M. K:s Expedition, Malmtorgsg. 8, Stockholm C.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.